6. Årg. OKTOBER 1901. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

Gata och saluhall i Shanghai
(den utländska stadsdelen).

Innehåll:

Lärdomar för missionärerna, hämtade från de senaste oroligheterna i Kina (forts.) — Nytt från vårt missionsfält. — På väg till Shansi. — Bref från S. Bengtsson. — Om skeppsbrottet mellan Shanghai och Honkong. — Redovisning.

Kommitténen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Lärdomar för missionärerna, hämtade från de senaste oroligheterna i Kina.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

5. *Vi hafva genom denna uppresning fått lära oss nya läxor med afseende på Guds suveränitet.* — Hafva vi icke erhållit underbara svar på våra böner och mottagit märkvärdiga befrielser ur faror? Men hvad skola vi säga om de förskräckliga blodbad (massakrer), inför hvilka våra själar alldeles förstummas? Huru kommer det sig, att bönen hjälpte så många af oss, under det att den till andra ej bragte något svar? Voro himlens fönster öppna öfver Peking och stängda öfver Paoting-fu och Shansi? Var det lätt för den allsmäktige att frälsa somliga och omöjligt att rädda andra? Eller var det så, att dessa kära bröders och systrars arbete var afslutadt? Och i verkligheten syntes det för några af dem just vara påbörjadt. Unga, modiga och hängifna, med ansikten strålande af ljus och hopp, sågo de framåt, och hvarför skulle de mejas ned och lida obeskrifliga fasor? Ack! säg oss hvarför? Måste martyrernas blod än i dag vara församlingens (kyrkans) utsäde?

Vi hålla fast vid tron på Gud och på bönens kraft, såsom vi fasthålla lifvet, och vi äro förvissade, att »allting samverkar till det bästa» för en kristen.

Men på somliga af Herrens vägar, huru svarta äro icke de moln och huru tätt det mörker, som omgifver honom. Han kommer icke och förklarar sig själf för oss. Han bjuder oss vara stilla och i ödmjuk vördnad ligga vid hans fötter. Är det sant, att Gud har ett oändligt ömmande medlidande, som han slösar på oss, hans barn, i stor kärlek och välsignelse? Men det är äfven sant, att han är skaparen och Herren, som härskar öfver världarne och i konungslikt majestät sitter på sin eviga tron. Vi hafva under denna förskräckliga tid hört honom befalla oss att i ödmjuk tillbedjan böja oss ned vid hans fötter, och vi hafva med tårfyllda ögon och förödmjukade hjärtan sagt: »Ske din vilja».

6. *Vi hafva vidare på nytt fått lära något beträffande den utrustning och den uppfostran, en missionär behöfver för sitt öfvervärldsliga kall.* Är det möjligt, att denna förskräckliga erfarenhet kan vara värd allt, hvad den kostat oss, som hafva gifvit våra lif åt Kina, genom de lärdomar, vi därunder mottagit, på det att vi härefter må få ett nytt ljus till vårt förstånd, en ny rening för hjärtat, en ny kärlek, fylld med medlidande för detta folk, en hängifvenhet, mera odelad, fröjdefull och uppoffrande, hvilket alltsamman vi knappast hade kunnat ernå utan genom en sådan nöd och lidandets spänning, som nära nog sönderslet kropp och själ? Huru hafva under förflutna tider de män fostrats, som hafva hjälpt till att lyfta världen litet närmare himlen? De hafva oftast uppdragits i fattigdom och vuxit upp midt ibland svåra omständigheter, och nästan alltid hafva de genomgått något eldsprof. Män lyftas liksom bergen genom svåra skakningar.

Och hvad hafva *vi* lärt af denna omstörtning?

Vi hafva fått nya lärdomar för tron. Våra grenar hafva piskats och böjts af de vilda stormarna, endast därför att vi skulle blifva djupare rotade i Guds ords mark och klänga oss närmare intill den eviga sanningens klippa. Då vi lefde i ro och säkerhet — månne vi ej löpte fara att på nytt börja vandra i åskådningen? Hade kanske det öga, med hvilket vi brukade se rätt in i himmelen, blifvit något skumt genom de många hus, gårdar, skolor, hospital och kyrkor, som aftecknade sig på det kroppsliga ögats näthinna? Hade kanske det öra, hvarmed vi brukat höra den himmelska musiken, förlorat något af dess känslighet genom allt buller från vår jäktande verksamhet. Och dock hade somliga af oss fått mottaga en sådan stor välsignelse, och vi trodde, att vi höllo på att lära oss att vandra i vår dyre Mästares fotspår.

Plötsligen ödelades allt det, som var synligt af vårt arbete, och vi lämnades utan någonting emellan oss och de eviga tingen, emellan oss och Gud. Då sågo vi rakt in i himmelen, och vi vandrade och talade med Gud. Minnens I kejsar Wilhelms ryktbara predikan om Amalek och Kina? Tillåt mig läsa några få rader därur: »Högt uppe i tornen där borta på bergstopparna hänga ensliga klockor. De ringas ej af människors händer, tysta och stumma hänga de i solskenet, men när stormvinden kommer, börja de svänga och ljuda och långt bort i dalen höres deras klang». Så är det med böneklockan. När nödens stormvind bryter löst, begynner den att klinga.

Vi hafva äfven fått nya lärdomar för hoppet. Äro icke tron och hoppet tvillingsystrar? Tron ser de osynliga tingen, hoppet omfattar det ouppnåeliga, och de sjunga tillsamman underbara sånger om deras härliga arfslott. Huru skönt är icke hoppet, som fortlefver midt under tårar, suckar och lidanden, ännu bärande en ängels småleende på sitt ansikte. Hoppet ler åt svärdet, lågorna, förföljelsen och döden; »en äkta salamander, som trifves i eldsugnen». Elden kan icke uppsluka det, vattnet ej begrafva det och svärdet icke genomborra det. Nöd och fara endast komma strängarne på dess harpa att ljuda. Snart skola vi ur själfva lågorna höra melodier, som skola genombäfva vårt hjärta och komma det att vibrera efter tonerna i dess sång.

Är det i verkligheten så underligt, att vi, innestängda inom höga murar, beskjutna af fanatiska fiender, förföljda af en vansinnig pöbel och därjämte lidande obeskriflig skymf och grymhet, öfverlämnade oss själfva åt denna välsignade ängels tjusning och sågo himlens portar mera öppna än endast på glänt. Tron och hoppet hade ofta sina förtroliga stunder, och de hördes hviska sinsemellan om det nya Kina, som skulle komma. Huru underbart klart såg icke hoppet med sitt strålande ansikte vändt uppåt, och jag nästan inbillade mig, att det såg den heliga staden komma ned.

Vi hafva erhållit nya lärdomar för kärleken. Huru fåfängt är det icke att här söka bevisa, att kärlek är det största af allt i denna värld. Huru väl förstå vi, att kärlek är ett frö, som från Guds trädgård fallit ned i det hjärta, som pånyttfödes, och att helgelse är ingenting mindre än denna himmelska plantas tillväxt och blomning. Kärleken gör hemmet här nere till en förebild af hemmet därofvan och ger det en försmak däraf. Kärleken gör den jordiska staten till en miniatyrbild af det himmelska konungariket. Kärlek — icke gyllene gator, pärleportar eller kristallpalatser — är himmelens härlighet och välsignelse. Kärlek är strömmen med lifvets vatten, ur hvilken vi skola dricka och tillfredsställas för evigt. Och kärlek är Gud. Hvad behöfves det att tillägga, att kärlek är det enda absoluta behofvet för en missionär. O, att vi hade någon doftande trädgård, i hvilken vi kunde plantera denna himmelska växt, fjärran från den brännande hettan, den kylande frosten, de häftiga vindarna och det dödliga fördärfvet från denna värld! För mig bort till något soligt land, hvarest själfva luften är fylld med kärlekens doft, hvarest sådana ord som själfviskhet, hat, afund, svartsjuka, tvist, bitterhet och förtal aldrig varit kända. Där skall jag mottaga denna ljufva lärdom om kärleken men icke här.

Nåväl, min tanke går tillbaka till barnet, som föddes i Betlehem och just kom i denna världen för att såsom en människa lära alla de lärdomar, som göra karakteren formfulländad och fullkomlig. Hans fostran begynte i Egypten och slutade på Golgata, den gick från landsflykten till korset. Är det icke skrifvet, att »det höfdes honom, för hvilkens skull allt är, och genom hvilken allt är, att, då han förde många barn till härlighet, genom lidanden fullkomna deras frälsningshöfding.» Underliga skola för tron, tålamodet, saktmodet, hoppet och kärleken.

Där är ett litet ord i evangelierna — det kortaste, som kunde skrifvas — hvilket ofta är på våra läppar och i våra hjärtan: »Så älskade Gud världen, att han utgaf sin enfödde Son.» Få vi i djup vördnad tro, att Gud själf ej kunde älska så, om icke synd och uppror funnits i denna värld? Huru kom det sig, att synden drog växel på de oändliga djupen af hans förbarmande, möjliggörande offret af hans ende, älskade Son. Hafva äfven vi, efter vår ringa måttstock, känt nya djup af förbarmande kärlek till dem, som sökte fördärfva oss? Vi älska kineserna mera, genom hvad vi hafva lidit, och däruti följa vi endast, ehuru på långt afstånd, i den fullkomliga kärlekens välsignade fotspår.

Låt mig berätta eder en liten tilldragelse ur en af våra kära martyrers sista stunder.

Mr Pitkin från Pao-ting-fu var född i ett rikt och bildadt hem och hade aldrig saknat något, som kunde anskaffas för pengar. Sedan han tagit sin grad, utförde han ett förträffligt arbete bland »De frivilliga» inom studentkåren. Mr Mott räknar honom såsom den andre i ordningen af de många sekreterare, som hafva tjänat nämnde förbund. Han måste hafva haft många vänner, ty han var en ädel man och därjämte en fulländad musiker, men han lämnade allt för att lefva bland de fattiga och förnedrade i Kina. Det föreföll mig i alla fall, som hade det för honom varit en större uppoffring än för många af oss. Då oroligheterna bröto ut, stod han just på tröskeln till sitt lifsarbete, frisk och stark och förhoppningsfull, ehuru ensam i den stora stad, där han arbetade; hans hustru och hans lilla dyrbara barn — en miniatyrbild af honom själf — voro då just i hemlandet för några månader. Jag vill icke upprepa andra ord af tro, kärlek och hjältemod, som han skref, utan endast omnämna följande korta yttrande. Han hade gräft ned ett bref för sin hustru, men, som han fruktade, att det skulle blifva uppgräft af boxarne, lämnade han ett muntligt budskap till henne. »När min gosse blir 25 år gammal, önskar jag, att han måtte komma tillbaka till Kina såsom missionär.» Det var hans sista ord, vittnande om aldrig döende kärlek till Kina, innan han nedlade sitt lif. Huru klart synes det icke, att hans kärlek till detta folk blott förökades under trycket af den själsspänning och det lidande han erfor.

Ack! Kärleken är en underbar planta. Molnen öfvertäcka dess himmel. Den bitande kylan griper den och håller den fast. Den mejas ned, den uppryckes med rötterna, krossas, brännes till aska, är förlorad. Och likväl, då ni plötsligen vänder eder om, finner ni den större och skönare än någonsin. Den har skjutit knoppar och blommor, och hela luften doftar af dess himmelska vällukt. Det är verkligen så, att vi hafva lärt något nytt med afseende på kärleken.

Tron, hoppet och kärleken, hvilken trefald af nådegåfvor. Här hafva vi den viktigaste utrustningen för en missionär.

Slutligen hafva vi lärt att icke lita på allt, som vi lärt, eller på någon förfluten erfarenhet.

Huru ofantligt lätt går det ej att förstöra välsignelsen och nyttan af alltsammans. O, att vi kunde i stor ödmjukhet och misströstan om oss själfva vandra i korsets skugga och alltid hålla oss tätt intill honom! Endast på det sättet kunna vi hoppas att få sluta vårt lefnadslopp med glädje och till sist få höra det dyrbara ordet: »väl gjordt!»

Nytt från vårt missionsfält.

Broder Tjäder meddelar i bref af den 14 juli, att han och öfriga deltagarne i expeditionen till Shansi ankommo till T'ai-üen-fu, hufvudstaden i provinsen, den 9 juli på själfva årsdagen af massakern förra sommaren och fingo röna ett mycket storartadt emottagande af de höga ämbetsmännen, stadens ledande män och folket. — Regn hade fallit omkring den 20 maj och likaledes i juni.

I provinsen Shensi har hungersnöden varit sjufaldt värre än i Shansi. Brödpriset i Singan har varit tio gånger dyrare än vanligt, och hundratals, som hvarje dag dött af hunger, hafva körts ut i lassvis och begrafts.

Den 24 juli afreste br. Tjäder till Üin-ch'eng och väntade anlända dit den 6 aug. Intendenten

där var villig att i förskott utanordna 6,000 tael åt honom att delas mellan Pu-cheo-fu och Tong-cheo-fu-distrikten, till dess nödhjälpsmedlen från Shanghai hunne sändas upp. Från Amerika hade sändts 50,000 gulddollars, af hvilka medel br. Tjäder skulle få en del för Tong-cheo-fu-distriktet.

Guvernören Shen i Shansi är en verklig gentleman. Han talar flytande engelska och är mycket förekommande mot missionärerna, som han hjälper på allt sätt. Han gaf befallning åt mandarinerna i Pu-cheo-fu och Tong-cheo-fu att bistå Tjäder, Chang och deras medhjälpare vid utdelningen af nödhjälpsmedlen. Han har också utfärdat i sitt namn en vänlig proklamation till folket, däri han säger: »*Så gjorde vi åt dem förra året, och se, huru de nu återgälla ondt med godt. Kan ej detta beveka eder att upphöra med förföljelsen mot de kristna.*»

Br. Tjäder aflade besök hos honom och förärade honom ett ex. af Nya testamentet, af samma upplaga, som skänktes till änkekejsarinnan för några år sedan. Guvernören var mycket vänlig och uttalade sin sorg öfver tjolårets händelser.

Vidare aflade han afskedsvisit hos provinsskattmästaren H. Ex. U., hvilken genast återgäldade visiten. Han var intendent i Uin-ch'eng förra året. Han var ytterst vänlig och lofvade göra allt, hvad han kunde för våra bröder. Då Tjäder framförde en hälsning till honom från Folke, blef han mycket intresserad och framställde flera frågor angående missionär och fru Folke.

Broder Tjäder slutar sitt bref med följande ord: Är frisk och kry och vid godt mod, Herren ske pris. *All den heder och uppmärksamhet, som nu visas oss, är dyrt köpt med våra älskade bröders blod.*

* * *

Den 17 sept. ingick följande telegram från broder Tjäder:

»*God höstskörd. Alla nödhjälpsmedel utdelade. De troende sända hjärtliga hälsningar.*

Tjäder.»

* * *

Så få vi då innerligt tacka Herren, att de medel, som de kära missionsvännerna gifvit till de hungrandes undsättning, kommit fram och blifvit utdelade. Att de varit till rik välsignelse och mycken glädje, därom äro vi förvissade. *Ty tjänsten med denna undsättning fyller icke allenast de heligas brist, utan öfverflödar ock genom många tacksägelser till Gud, då de genom profvet af denna tjänst föranledas att prisa Gud för eder lydaktiga bekännelse till Kristi evangelium och för edert deltagande i enfald för dem och för alla.*

* * *

Från C. I. M., London, har ingått underrättelse om att Tjäder och Ernst Taylor komma att stanna på fältet och ej resa åter till Shanghai. Detta är i sanning mer, än man kunde hoppas.

På väg till Shansi.

Af *Tjäder.*

I.

Peking förr och nu. Missionärernas »plundring». De åtta banéren. Draktronen.

Till Peking ankom vårt lilla sällskap på e. m. fredagen den 7:de juni med järnväg från Tientsin. Vid stationen mottogos vi af Mr W. H. Murray, blindskolans föreståndare, hos hvilken vi välvilligt inbjudits att gästa. Den kärleksfulle, nu nästan gråhårige, missionär Murray omhuldar oss på bästa sätt. Vår militäreskort, sänd af guvernören öfver Shansi att hämta oss, har just anländt, anförd af en löjtnant P'an, en mycket intelligent kines, kvick och liflig, och vi hoppas — också i hjärtat främlingsvänlig.

Huru olik ter sig ej staden Peking nu mot för ett år sedan. Järnvägen — denna civilisationens föregångare — går nu genom ett stort gap i muren direkt in i själfva staden. »Första klassens restauration» är inrymd i ena porthvalfvet till *Himmelens tempel*, hvars heliga område aldrig förut beträdts af någon europé. Nu ligga här förlagda tvenne hindu-regementen (under engelska officerare), och transportens mulor trampa jorden bland hundraåriga resliga cypresser rundt omkring *Himmelens altare*. Detta, ett af de äldsta och mest vördade af denna uråldriga kulturs många minnesvårdar, utgöres af ett kolossalt rundt altare af hvit marmor af omkring 40 fots höjd öfver marken. Kejsaren allena tillbeder här och offrar en gång om året till »den höga vördnadsbjudande himmelen».

Hvilken förfärlig dom, som nu öfvergått denna stad. I sanning går högmod före fall. Hvem vill besinna och lära af hvad som här skett? Långa sträckor af de rikaste butikerna, där man sålde silke, sammet o. d., äro nu blott högar af ruiner. Folket själft påstår, att det allra mesta af detta förstörelseverk utfördes af boxarna själfva under dessas skräckregering i juli och augusti förra året. Huru underligt att i Kinas gamla hufvudstad se de »åtta banéren» svaja öfver allt — Tysklands, Englands, Amerikas, Österrikes, Frankrikes, Italiens, Japans och Rysslands flaggor. Som bekant indelas kejsarens mandschuriska trupper i »åtta baner» eller brigader. Emedan de sistnämnda ej uppfyllt försynens afsikter, har nu stadens styrelse öfverlämnats till de förra. Må Kinas ledande män vakna, innan det blir för sent. Kännare påstå, att aldrig förut så mycken rättvisa skipats i Peking och med så små kommunala utgifter. Bland de i makternas tjänst anställda kinesiska polismännen förekomma dock ständiga försök att utpressa folket.

De amerikanska och engelska soldaterna äro de mest omtyckta af kineserna — ryssarne de mest hatade. Japaneserna draga bra i ok med sina fränder. Tyskarna äro ej omtyckta. Makterna styra hvar sitt kvarter i staden, och nästan på hvarje hus har värden måst låta förfärdiga och hänga ut den respektive nationens flagga. Hvilken förödmjukelse för den stolta staden! — Amerikanerna hafva uppsikten öfver det kejserliga palatset. — De svarta hindusoldaterna ha genom sin godmodighet tillvunnit sig befolkningens tillgifvenhet, och några underofficerare hafva halft på lek inöfvat ett kompani kinesiska gossar, med käppar som gevär. Den engelske öfversten uttryckte sin tillfredsställelse vid uppvisningen af barnkompaniet. Under en promenad i går, då vi passerade

en skara lekande barn, trädde två småpysar fram, sträckte på sig, förde handen till tinningen och ropade ut på god tyska: »gut Tag». Döm om vår förvåning. En del af den mur i engelska legationen, som illa ramponerats af kulor och granater under förra sommarens belägring, har med afsikt lämnats orörd och en inskription uppsatts: »Lest we forget» = På det vi ej må glömma. En morgon råkade jag se, när den kinesiska *Kulin* (Kuli = arbetare) hissade den amerikanska flaggan med unionsmärket eller stjärnorna nedåt och strecken uppåt. För några dagar sedan uttogo vi pass till kejserliga palatset och genomvandrade detsamma. I sanning i högsta grad sevärdt! Den ena väldiga pelarsalen aflöste den andra. Sedan vi passerat den storartade *portalen* »Oändlig harmoni», kommo vi till *tempelsalen* med samma namn, där kejsaren mottager nyårsönskningar sittande på den gyllene, utomordentligt utsmyckade *draktronen*. Vi räknade nio drakar, som slingra sig omkring densamma i form af rygg och armstöd. Äfven jag praktiserade mig upp på tronen och satt där under ett par minuter såsom Kinas kejsare bruka. I kejsarens förmak fanns bland annat ett piano, som hans höghet själf lär kunna traktera. Den gamla kejsarinnans gemak föreföll oss ännu finare. En öfvermodig underlöjtnant klef upp med sina smutsiga stöflar på de gula satindynorna i kejsarens bibliotek. Här och hvar ser man märken efter en fanatisk turists plundringslusta. Än saknas några elfenbensbokstäfver i en antik ebenholtztafla, än har ett stycke klippts eller rifvits ur ett fint gult sidendraperi. Vi hafva nu äfven besett »Vinterpalatset» med den förtjusande ön midt i den lilla insjön med lotusblommor, där kejsaren satt fången. Den nästan trotsar beskrifning med sina terrasser, konstgjorda blomstersängar, grottgångar och paviljonger etc. etc. Hvarje afton drogos alla bräderna upp af den lilla bro, som förenar ön med fastlandet. Den hofherre, som afsiktligt lämnade en bräda kvar för kejsaren att beträda vid dennes misslyckade rymningsförsök för tre år sedan, blef af den omänskliga änkekejsarinnan grymt afrättad på samma bräda.

I detta palats lär de kejserliga personerna mestadels bott under de sist flydda tio åren. Hit är tyskarnas högkvarter förlagdt. Vi besågo ruinerna af änkekejsarinnans palats, där grefve von Waldersee hade haft sin bostad. Vid eldsvådan sistlidna vår brann också, som bekant, generalens »brandfria» asbesthus. »Allt kött är hö och allt dess blomster liksom gräset på marken.» Herren gifve mig att bestå profvet i tron, då allt skapadt skall af eld förtäras.

— — — — — — — — — — — — — — —

I Peking råkade vi få höra talas om »missionärernas plundringar» under föregående års kris. Huru olika sanningen ter sig i jämförelse med saken, som den beskrefs förra hösten i t. o. m. några af vårt lands bästa tidningar.

Under boxarnas skräckregering från juni till aug. förra sommaren mördades alla kristna, som de kunde finna i Peking, all deras egendom konfiskerades och deras hus brändes. Sedan staden intagits af de allierade trupperna den 14:de aug., och sedan boxarna underkufvats efter dagar af gatustrider, blef Peking af makternas generaler prisgifven till plundring under två dagar. Under legationernas belägring hade 2,000 kinesiska kristna erhållit tillträde. Dessa utförde det viktiga arbetet att kasta upp vallar och bygga barrikader, under det de få marinsoldaterna försvarade den stora skaran européer. Amerikanska ministern säger i sin officiella berättelse, att, om ej de kristna genom sin utmärkta hållning och outtröttliga arbetsförmåga varit dem behjälpliga, icke en enda europé hade kunnat räddas.

Då legationerna hade blifvit undsatta, stod denna stora skara kristna på bar backe, utan mat, utan hus och hem — allt var taget från dem eller uppbrändt af boxarna. Under plundringen flödade silfver, guld, siden och allehanda dyrbarheter som vatten i en flod.

Segrarena tilläto under dessa dagar hvar och en att taga för sig, hvad han ville och kunde komma öfver. Och så skrifver man, att »missionärerna plundra», då de under sådana förhållanden från en öfvergifven spannmålsbod mätta en skara hungrande arbetare med hustrur och barn eller från ett öfvergifvet klädesstånd taga kläder för desamma att skyla sig med.

* * *

Paotingfu torsdagen den 20:de juni 1901.

Hit anlände vi med järnväg i går e. m. kl. 4. Franska ministern medföljde och blef mottagen vid stationen af franska generalen Bailloud med militäriska hedersbetygelser — uppställdt infanteri och kavalleri, som skyldrade gevär, under det musikkåren spelade folksången. En ovanlig syn i det inre af Kina! Det var i denna stad, som 15 af våra kära missionärer ledo martyrdöden den 30 juni och 1:sta juli förra året, grymt mördade af fanatiska boxare. Kort efter sedan Paoting intagits af de utländska trupperna förra hösten, blefvo stadens tre högsta ämbetsmän ställda inför krigsrätt, anklagade för att hafva medverkat till missionärernas mord. De dömdes till döden och halshöggos den 6:te nov. på samma plats, där de förra mördats några månader tidigare. Mandarinerna voro följande: tillfällige vice konungen och landshöfdingen *T'ing-iong*, befälhafvaren för trupperna, öfverste *Uang-Chan-k'uei*, och stadens kommendant, den 80-årige bittert främlingsfientlige *Kuei-heng*. Sedan dessa arresterats af tyskarna, fogade sig omständigheterna så, att de fingo tillbringa de sista dagarna af sitt lif i den af dem mördade missionsdoktor Taylor's apotek — som då användes till fängelse. Tvenne missionärer voro tillstädes och fingo tala något vid dem. Vi bo här hos en Mr J. N. Lowrie, tillhörande Amer. Presb. missionen, en mycket nitisk och varmhjärtad missionär. Han har varit tolk vid den tyska brigaden sedan förra hösten och fått vara de protestantiska kristna till stor hjälp och välsignelse. Vissa af dessa hade annars säkerligen följt de katolska kristnas exempel och utkräft hämnd på sina hedniska förföljare, då nu tillfälle gafs. De katolska s. k. kristna hafva genom sin hämndlystnad och girighetådragit sig befolkningens hat och afsky. Guds sanna lära har härigenom börjat framstå för folket i allt förmånligare dager. En massa anklagelser mot katolikerna för dessas ogärningar hafva anhängiggjorts vid den tysk-franska domstolen härstädes af de förras hedniska grannar, i hvilka ofta orden *chiao-fei*, eller »kristna banditer» förekomma. Huru förskräckligt! Både franska och tyska officerare hafva i bref till ledande tidningar i sina respektive hemland förklarat sig ej alls undra på att kineserna resa sig mot katolikernas förtryck, understödda som dessa nästan alltid äro af den franska ministern i Peking.

Onsd. d. 26:te juni voro vi åter på väg efter ånghästen och ankommo vid middagstiden till *Ting-chou*, f. n. järnvägens ändpunkt mot söder. Bolaget hoppas hinna fullborda linjen till prefekturstaden *Cheng-ting* i oktober, för att hofvet då må kunna betjäna sig af densamma vid återresan till Peking. Chefen för vår eskort, löjtnant P'an, är en verklig gentleman och till ytterlighet förekommande. Redan i Paoting sändes oss utsökt lagade kinesiska middagar flera gånger. Här bo vi på ett för oss särskildt iordningsställdt snyggt hotell. Distriktsmandarinen sände oss i dag middag på 18 rätter! — Här är förlagd en fransk truppstyrka till järnvägens beskydd. Större röfvareband husera ännu i bergstrakterna. Kinesiska soldater hafva sändts att uppspåra banditerna, och här om dagen afrättades tre af ledarne.

I dag torsd. d. 27:de juni anlände vi — ej pr. järnväg längre utan i af mulåsnor burna bärstolar och vagnar — till staden *Sin-lo*, där mandarinen mottog oss i egen hög person utanför staden och titulerade oss »ta-ren» = excellens. Sällan bli missionärer mottagna på detta sätt. Det sker ju också under särskilda omständigheter. Vi innehafva särskilda pass från vice konungen Li-hung-chang och prins Ch'ing. Alla mandariner äro på förhand befallda att hedra oss — för att därigenom inför folket liksom försona förra årets förbrytelser.

Denna expedition till Shansi är ett direkt svar på många böner. Tusenden hafva bedit för denna provins under de flydda tio månaderna, och så kommer guvernörens egen frivilliga inbjudan till missionärerna att återvända. Och detta utan någon som helst påtryckning från de europeiska ambassadörernas sida. Också begagnade sig Herren af tyskarnes stormning och intagande af de båda bergpassen *Niang-tsi-kuan* och *Ku-kuan* i april mån. för att sätta skräck i de maktägande i Shansi. Provinsskattmästaren *(Fan-t'ai)* sände då efter vår evangelist Chang och hade honom att skrifva ett bref till de väntade truppernas folk (som han antog vara missionärer) med bön om barmhärtighet. Brefvet är mycket väl hopsatt. Förra året mördades grymt 152 européer i denna provins, där de aldrig gjort annat än godt, och makternas ministrar bekymra sig ej det minsta om saken. Vi instämma dock af hjärtat med hvad vår ledare mr Hoste sade här om dagen: »Kunna ambassadörerna uthärda en sådan skymf mot sina respektive nationer, väl kunna vi det, till hvilka Herren har sagt: bedjen för dem, som göra eder skada och förfölja eder».

I dessa trakter, där krigets låga så nyligen brunnit, höra vi underliga historier om segrarnes framfart. En dag kom en tysk infanteribataljon marscherande till staden *Sin-lo*. Officerarne gå rätt in i yamen, åtföljda af en hop soldater, intränga i hvarje rum och utdrifva genast de där boende, mandarinen inbegripen, under det soldaterna kasta ut koffertar, kläder och knyten för att bereda rum åt sig. Sedan en löjtnant skrifvit med krita på dörren, hvilka af staben eller manskapet, som där skola taga in, går han på samma sätt vidare, från det ena rummet till det andra. På framställan af tolken, som var missionär, erhöll den stackars borgmästaren generalens tillåtelse att bebo ett litet rum med sin familj! Vid ett tillfälle strax efter tyskarnas ankomst till dessa trakter blef en distriktsmandarin (chï-nsien), för det han ljugit och bedragit befälhafvaren, utan vidare förd ut på planen utanför yamen och — skjuten. Under en af engelsmännens små straffexpeditioner för att bränna boxarebyar etc. hände det sig, att befälhafvarens tålamod med en kränglig *chï-nsien* tog en ände, hvarpå den stackars mannen utan vidare afstraffades med 50 par spö inför folket, hvars domare och styresman han var. I Peking tvungo tyskarne en *han-lin* (högsta litterära grad) att arbeta i jorden som handtlangare och andra höga dignitärer att utföra sysslor, såsom att tömma slaskvatten m. m. sådant.

I dessa krigstider ser man gräs växa midt på vägarna. Handel och näringar ligga ännu till stor del nere i dessa trakter.

Vår karavan utgjordes dessa dagar af 10 bärstolar och 16 vagnar; våra tjänares antal uppgår (inberäknadt lärare och andra medhjälpare) till omkring 20. Alla omkostnader för resan bäras af de kinesiska myndigheterna. I hvarje stad, vi passera, aflägger mandarinen officiell visit hos oss i vårt särskildt iordningsställda hotell eller *Kung-Kuan* och låter sina kockar tillaga de bästa middagar, de förmå åstadkomma. Rätterna i middags voro 14, bland hvilka märktes hajfenor, fiskmagar, bambuskott, hafsgräs och andra i olja simmande läckerheter. Expeditionens ledare, som är något humoristiskt anlagd, har beräknat, att vi redan hunnit konsumera 2 $^1/_2$ hajar.

Just nyligen har upprättats »Shansis poliskår för beskydd af européer». Styrkan är 100 man stark, alla beridna och beväpnade med mauserkarbiner. De äro fördelade på 9 stationer mellan Cheng-ting i Chi-li och Tai-üen och skola eskortera resande utländingar och kinesiska köpmän från en station till en annan.

* * *

Bref.

Minneapolis d. 22 aug. 1901.

Älskade missionsvänner! Frid vare eder alla!

Herren är nära. Fil. 4: 5.

Innan jag lämnar detta land, ville jag ännu en gång sända de kära missionsvännerna en hälsning.

Om Herren vill, kommer jag att afsegla till Kina d. 1:sta okt. i sällskap med en skara af Kina Inland missionens missionärer från Toronto, Canada. Vi komma att afsegla med ångaren »Kamakura Maru», hvilken afgår från Seattle och skall vara en ganska stor och komfortabel båt.

Om Gud vill, kommer jag att lämna Minneapolis d. 9:de sept. för att före afresan besöka några platser i Californien.

Jag hade en mycket dyrbar tid under vistelsen i Toronto, och jag prisar Herren för *alla* de lärdomar, jag fick inhämta under denna tid. Bland annat hade jag en ganska god öfning i engelska språket, ty jag hade under hela tiden, jag var där, intet tillfälle att få tala svenska, förrän br. E. Folke kom dit, under sista veckan jag vistades där. Det var mycket kärt att få träffa honom och tillika höra om hans erfarenheter och huru Herren äfven i detta land hade välsignat hans arbete i missionens intresse.

Måtte Herren tillika välsigna hans vittnesbörd därhemma i Sverige samt alla öfriga missionssyskon! Under hitresan från Canada hade jag tillfälle att få se de ståtliga Niagarafallen, hvilket var mycket intressant. Huru

beundransvärd och mäktig är icke vår Gud och Fader uti *allt*, hvad han har skapat! Två vänner från Toronto följde mig dit, och under de timmar, jag fick stanna där, hade vi tillfälle att få se de förnämsta platserna och njuta af dessa storslagna vyer.

Under de timmar, jag fick stanna i Chicago, besökte jag professor Nyvalls hem. Jag hade förut fått höra, att hans fader, som jag känner, sedan jag var ett litet barn, nyligen hade kommit från Sverige på besök till detta land, och jag gladdes mycket att få träffa honom.

Emellertid hade de rest till ett möte i Duluth Wis, då jag kom dit, men jag hade dock glädjen att sedermera få se dem i min broders hem i Minneapolis. Jag fick genom honom sända en hälsning till Sverige och till mina vänner inom Wermland. Han är nämligen en gammal kämpe i Herrens led. Sedan jag kom hit öfver från Canada, i slutet af juni, har jag haft tillfälle att besöka ganska många platser för att ännu en gång få se släktingar och vänner, innan jag går åstad från detta land. Herren har välsignat oss tillsammans, och jag har blifvit bevisad så mycken kärlek och välvilja öfverallt. *Allt är nåd, ja, idel nåd.*

I sista brefvet från Toronto underrättades jag, att de fortfarande hafva goda nyheter från de missionärer, hvilka fått återgå till sina arbetsfält. Herren har äfven under en tid sändt in ganska mycket medel för missionen, så att de nu kunna få sända ut en ganska stor skara för att fylla de tomrum, som blifvit efter de syskon, hvilka fingo nedlägga sina lif under förra året. Herrens verk *skall* gå framåt och Herrens ord vinna framgång, och utan tvifvel skall denna säd, vattnad af martyrernas blod ute i Kina, bära välsignade skördar under en kommande tid. Hvilket intryck måste det icke göra på hedningarna, då missionärerna återkomma till dem icke allenast med andligt bröd utan äfven med lekamligt för att mätta de hungrande. Detta är, hvad man kan kalla »kristlig hämnd», och att samla glödande kol på deras hufvuden. Rom. 12: 20, 21.

Vi hoppas att få herr och fru Knight, tillhörande Kina Inland missionen, såsom våra ledare under resan. Jag lärde känna dessa kära vänner under min tid i Toronto, och äfven äro de bekanta för några af missionsvännerna i Sverige. De hafva förut verkat i Kina under flera år och äro nu glada att få återgå för att få återupptaga sitt arbete.

Då I läsen detta bref, är jag väl redan, om Herren så leder, ute på hafvet. Viljen I då, kära vänner, särskildt ihågkomma oss i edra förböner, att Herren, som har både vind och våg i sina händer, må hålla sin skyddande hand öfver oss. Tillika beder jag innerligt, att i fortsättningen få våra innesluten i allas edra förböner, ty hur ofta har jag icke fått erfara förbönens stora betydelse och kraft.

Den, som beder mycket, uträttar stora ting för missionens heliga sak, och det är något, som *alla* Guds barn kunna vara med om.

Bedja vi för missionen, så skall också Herren visa hvar och en utaf oss, om vi *kunna* göra något mera och tänk, huru saligt det skall blifva en dag, då vi skola med *jubel* komma och bära de kärfvar, som genom vårt *gemensamma* arbete hafva vunnits.

Den, som Herren icke kallat att utgå på missionsfältet, kan arbeta för hedningarna hemma och hjälpa till att »hålla uppe armarna» på dem, som utgå, likasom Aron och Hur gjorde. 2 Mos. 17: 12.

Må vi äfven bedja skördens Herre, det han må sända flera arbetare i sin stora skörd, och att de, han kallar att gå, måtte blifva *villiga* att svara: »Här är jag, sänd mig»! Jag prisar Herren för detta år i detta land och all den nåd, som kommit mig till del, och jag går nu med glädje den väg, Herren i fortsättningen vill leda mig och önskar af hela mitt hjärta att, om möjligt, få blifva till någon nytta ute bland »Kinas millioner», om Herren för mig dit.

Måtte nu Herren välsigna alla missionsvänner i Sverige under allt arbete för Guds rikes utbredande på jorden! *Jesus kommer snart!* 2 Kor. 9: 8.

Eder i Jesus förenade
Sigrid Bengtsson.

Om skeppsbrottet mellan Shanghai och Hongkong.

Af *Emilia Sandberg.*

För Sinims Land!

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Det medtagna tältet var stort nog att rymma kvinnor och barn, männen fingo bo utanför. Sedan vi en stund tagit vår situation i betraktande — bakom oss hade vi ett högt berg, på hvilket infödingarne sutto som kråkor med sina gamla rostiga gevär, hvilka de medtagit för att skjuta på oss, och nedanför den lilla halfgrotta, i hvilken vi nu bodde, hvars golf bestod af små rundslipade stenar, hvilka vattnet lämnat kvar efter sig, och framför oss det stora vida hafvet med sina skummande böljor, hvilkas slående mot stranden kom vattnet att stänka ända upp till oss — knäböjde vi, 17 missionärer, där på stranden och lofvade Gud, som så nådefullt räddat oss genom själfva den klippa, hvarpå vi strandat, och nu sedan äfven beredt oss en tillfällig hviloplats. För morgondagen behöfde vi ju icke sörja, då vår Fader hade sådan omsorg om oss. Senare kom också besättningen till oss, så att till slut alla voro räddade. Det ordnades så godt som möjligt för att alla skulle få lägga sig ned för natten, men ett starkt regn började falla, som gjorde det svårt för oss. Männen, som voro utanför, fingo hela natten vara alldeles genomvåta och regnet kom äfven in, så att vår enda lilla egendom blef genomvåt. Vi hoppades dock att nästa dag få igen våra tillhörigheter, som vi trodde blifvit räddade från skeppet, och så skulle vi få byta om kläder och slippa att frysa.

Däruti misstogo vi oss likväl, ty dagen därpå fingo vi veta, att de lastat våra koffertar på små kinesiska båtar, med 2 män af besättningen på hvar och en för att se efter och föra dem i land, men att dessa lämnat båtarne och gått någonstädes, och, när de kommit tillbaka, hade somliga af kineserna dragit iväg med hvad de fått. Hvad skulle vi nu göra? Somliga utaf oss hade mist *allt*, andra en del — endast *en* af alla fick allt sitt tillbaka.

Långsamt skredo dagarna fram, då vi hade hvarken böcker eller skrifmateriel, och att betrakta det vilda hafvet och se, huru vattnet en gång om dagen steg och närmade sig oss, var ej intressant.

Jag trodde dock, att Herren skulle rädda oss på något sätt, ty under den förskräckliga natten gaf han mig detta löfte: »Icke ett hår på edert hufvud skall gå förloradt!» På tredje dagen trodde vi oss kunna vänta hjälp från Shanghai, såvida telegrammet gått fram, men ingenting hördes af. Det var med spejande blickar, vi sågo ut åt det håll, vi väntade hjälpen från.

Fjärde dagen fram emot solnedgången tyckte vi oss märka någon svag rök på himmelen, men somliga trodde, att det endast var moln. Om en stund syntes dock tydligt röken af en ångare. O, hvilket jubel! Men var det då verklighet, att någon kom för att söka oss? Snart hördes skott, och då vi svarade, dröjde det icke länge förrän vi hade skeppet i sikte. Det var ett litet japanesiskt fartyg, som först hade blifvit redo att gå till vår hjälp.

Som det i dessa länder mörknar, så fort solen gått ned, kunde vi ej få gå ombord den kvällen, men deras små lifräddningsbåtar kommo och lade till hos oss. Jag behöfver ju ej säga, att vi kände oss tacksamma till både Gud och människor den aftonen, isynnerhet som vi förtärt den sista maten, men nu hade hopp om att nästa dag få mat ombord hos japaneserna.

Nästa dag vid 10-tiden fingo vi gå ombord. Besättningen, som bestod af kineser och japaneser, mottog oss mycket vänligt, och fastän de ej voro vana vid att hafva sådana passagerare, som vi voro, hade de dock riktigt bra mat, isynnerhet ost och kaffe. Bröd hade de ej beräknat skulle gå åt så mycket. Med kaptenens och styrmanens hytter till hjälp kunde vi alla packas ihop här och bodde så i 3 dagar, tills en engelsk ångare »Caromandel» kom och tog oss om hand. De hade farit omkring och letat efter oss ett par dagar, ty det var svårt att finna oss bland dessa klippor och så långt ifrån vägen. Här välkomnades vi af snälla människor, som gjorde allt för vår bekvämlighet. Sedan vi fått en kopp té med kakor till, blefvo vi ledsagade till rena och trefliga hytter i 1:sta klass. Jag kände mig mycket tacksam att ännu en gång få det så bra.

Bad hade de redan dagen förut gjort i ordning för oss, och, som vi på en hel vecka icke ens kunnat få tvätta oss ordentligt, blef det nu ett badande hela e. m.

När vi sedan sutto vid det rikt dukade och med blommor prydda bordet, kände jag mig mera tacksam till Gud för mat än någonsin förut.

»Caromandel» kunde dock ej heller gå till Europa med oss utan kom blott för att rädda våra lif. Här hade vi därföre att invänta S. S. »Ballaarat», och då detta fartyg anlände, hade vi på samma ställe väntat i $2^1/_2$ vecka.

Med glädje och tacksamhet fingo vi ändtligen lyfta ankar igen. Många hade då återvändt till Shanghai för att utrusta sig på nytt för en sådan resa, men vi, som fortsatte, ankommo till London den 20:de juni, där vi mottogos på det hjärtligaste af China Inland Missionens missionärer i »Newington Green». Efter en veckas vistelse där fingo vi fortsätta till Göteborg och dagen därefter, den 1:sta juli, ankom jag till mitt kära hem.

När jag nu ser tillbaka på allt, som varit, vill jag säga: »Han dolde mig i sin hydda på olyckans dag, han beskärmade mig i sitt tjäll, han förde mig upp på en klippa. Lofva Herren, min själ, och förgät icke hvad godt han har gjort dig!» *Emilia Sandberg.*

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under September månad 1901.

N:o		Kr.	Ö.
1050.	Elgarås Östra mfg gen. A. P., Habelsbol	10:	—
1051.	A. G., Grönskåra	30:	—
1052.	Ungdomsfören. »Senapskornet», Sigtuna, gen. G. N.	65:	—
1054.	M. L.	5:	—
1055.	C. J—n, Jernboås	1:	25
1056.	A. D., Jönköping	10:	—
1057.	C. O. K., Linköping, till infödd bibelkvinna	50:	—
1058.	H. L.	30:	—
1059.	J. P., Torsåker	50:	—
1060.	Tvillinggossarnas sparpenningar, 5 kr. och systrarna D. N. & O. F., Lund, 45 kr., summa	50:	—
1061.	O. W., Keglinge, Oxie, till infödd evangelist	100:	—
1062.	G. A. C., Stockholm	18:	—
1063.	C. W. C., Töreboda	15:	—
1064.	»Elj» gen. J. R., Karlskoga	20:	—
1065.	»Herrens tionde» E. & J. R. d:o	20:	—
1066.	Onämnd, Mora, gen. M. S.	50:	—
1067.	Kollektmedel gen. F. G. D., Götened	6:	50
1068.	Drefseryds arbetsförening gen. S. P., Brötjemark	15:	—
1070.	För missionsäpplen gen. K. B.	5:	—
1071.	Tofteryds mfg gen. A. S., Gimmarp	100:	—
1072.	Vänner i Roma gen. G. A. S.	12:	11
1073.	Kollekt i Källunge gen. d:o	15:	—
1074.	H. L., Visby gen. d:o	10:	—
1075.	Gen. S. E. S., Gössäter	10:	85
1076.	Säbylunds söndagsskola gen. V. V.	2:	10
1077.	H. G., Kumla, till infödd evangelist	10:	—
1078.	Snarås mfg gen. N. P.	30:	—
1070.	Hednavärldens vänner Misterhult (däraf 10 kr. till julklapp åt Tjäder)	40:	—
1080.	»En gåfva till Herren» fr. J. H., »Stensäter», gen. O. E., Vånga	5:	—
1081.	Kollekt i Hvetlanda missionshus gen. P. E. P.	10:	80
1082.	G. R.	5:	—
1083.	En sparbössa	2:	15
1084.	Från Östervåla gen. O. A. O.	21:	57
1085.	Östra härads ungdomsförbund till Bloms underhåll	350:	—
1086.	Från vänner i Björklinge gen. F. P.	50:	—
1087.	Från »Senapskornet», Öfverrum	20:	—
1088.	Sparbössemedel från F. R., Vaxholm	10:	—
1089.	3:ne vänner i Stockholm till julklapp	3:	—
1090.	Kollekt i Fröjered skolhus gen. C. B.	3:	64
1091.	Gåfvomedel inom ynglinga- och gossafdeln. i Karlskrona K. F. U. M.	3:	13
1092.	Kollekter i Hofva gen. H. B.	23:	—
1094.	Till kvinnliga arbetare gen. L. M., Tenhult	50:	19
1095.	A. C., Stockholm	3:	—
1096.	Kollekt i Hörsta gen. P. L.	15:	—
1097.	Småskolbarnens i Vesta sparbössa gen. A. D.	4:	50
1098.	Syförening i Vesta d:o gen. C. N.	10:	—
1099.	Onämnd	5:	—
1100.	E. A.	3:	—
1101.	Kollekt i Johanneskyrkan, Kumla, gen. E. G. S.	15:	33
1103.	I. v. H., Stockholm	100:	—
1104.	Sparbössan gen. E. M.	25:	17
1105.	D:o från Mora gen. M. S.	33:	50
1106.	T. S. gen. E. G., Sollefteå	10:	—
1107.	Ps. 147: 2	8:	—
	Summa kr.	1570:	79

Till de hungrande.

1053.	Enl. lista gen. M. L.	15:	—
1069.	G. M. F., Gårdeby, gen. C. O. K., Linköping	10:	—
1093.	—d—ll.	25:	—
1102.	I. v. H., Stockholm	100:	—
	Summa kr.	150:	—

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Så varen nu Guds efterföljare såsom älskliga barn, och vandren i kärlek, såsom ock Kristus har älskat oss och utgifvit sig själf för oss till gåfva och offer, Gud till en välbehaglig lukt.

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1901.

6. Årg. NOVEMBER 1901. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

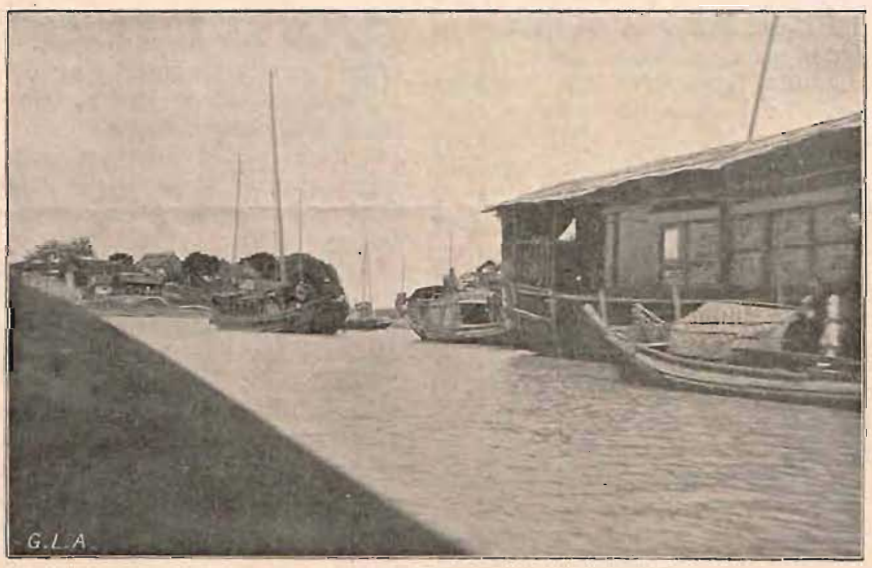

Kanalvy på vägen till Yangchau.

Innehåll:

Guds barns utkorelse, deras frukter och förmåner. — Proklamation af kejsar Kuang-sü. — Bref från Hilma Tjäder och Sigrid Bengtsson. — »Skulle för Herren något vara omöjligt!» — Afskeds- och höstmöten. — Redovisning.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Guds barns utkorelse, deras frukter och förmåner*.

Text: Joh. 15: 16.

Sista gången jag före vår utresa till Kina hade den stora glädjen sammanträffa med missionsvänner här i Stockholm, fingo jag och mina kamrater denna vers med på färden. För egen del har jag många gånger haft mycken tröst och stor välsignelse af dessa ord. Därför vill jag i dag gifva dem tillbaka åt eder, älskade vänner, med bön om att Gud allt framgent måtte få bevara orden i våra hjärtan.

Herren talade dessa ord till sina lärjungar, just då han stod i begrepp att skiljas från dem. Men, ehuru de sålunda i första rummet sagts till dem, som på ett alldeles särskildt sätt utkorats att förhärliga Frälsaren här på jorden, nämligen apostlarne, kunna vi väl säga, att de sanningar, han här framställer, gälla icke blott dem utan hela Guds församling.

Under gamla förbundets tid utkorade Gud visserligen en särskild stam, *leviterna*, om hvilka han sade, att han gifvit dem åt Aron, åt sin öfverstepräst. De voro sålunda Guds egendom i alldeles särskild bemärkelse. Levi stam fick komma Gud nära och kallades därför af honom själf för hans *älskling*. De intogo således en alldeles särskild ställning i förhållande till Herren. Under *gamla* förbundets tid hade Herren ordnat det så. Under det *nya* åter äro vi, som äro Guds husfolk, äfven kallade att vara hans präster. Genom Guds oändliga nåd och barmhärtighet hafva därför vi fått intaga denna särskilda ställning i förhållande till vår Gud, som leviterna intogo under gamla förbundets tid. Därför säger ock Herren genom aposteln Petrus: »I ären det utvalda släktet, det konungsliga prästerskapet, det heliga folket, Guds egendomsfolk, på det I skolen kungöra hans dygder, som kallat eder från mörkret till sitt underbara ljus».

Vi hafva visserligen erhållit olika platser och fått olika uppdrag här i världen. Men hvilken plats Gud än ställt oss på, hvilket uppdrag han än gifvit oss, äro vi dock kallade att hvar och en i sin ställning vara Jesu Kristi präster och att på den plats vi stå utstråla Jesu härlighet i denna mörka och onda värld. Vi hafva blifvit kallade att stå Gud nära och att bo hos honom. Vi hafva blifvit kallade att bära ut från Guds närhet välsignelse till våra medmänniskor. Det är vår kallelse, vår uppgift här i världen.

I vår text vill nu Herren Jesus gifva oss några erinringar om, hvad vi särskildt behöfva tänka på och hafva lefvande för oss för att kunna fylla denna vår uppgift på jorden.

Det första han här säger till sina lärjungar är detta: *I hafven icke utkorat mig, utan jag har utkorat eder.* Han vill sålunda säga till sina lärjungar: af allra största vikt är, att I intagen den rätta ställningen till Herren. Det första och viktigaste för en Jesu lärjunge är, att han intager den rätta ställningen till Herren Jesus själf. Elias var den profet han var, därför att han stod inför Gud. Och när han stod inför Gud och var medveten därom, kunde han ock träda inför Akab, konungen i Israel. Den rätta ställningen inför Gud gör det möjligt för oss att stå i den rätta ställningen äfven till människorna. Och den rätta ställningen inför Gud vinnes, därigenom att jag alltid har det lefvande för mitt sinne, att det är Gud, som utkorat mig, och icke jag, som utkorat honom; att jag behåller det lefvande för min själ, att det är nåd, *endast* nåd, att jag är, hvad jag är. Guds kallelse till mig är en *nådekallelse*, Guds utkorelse är en utkorelse af nåd. På den vägen, att jag behåller detta lefvande för mig, och endast på den vägen, blir Gud för mig, hvad han vill vara. Han blir *stor* för mig. Och i och med detsamma han blir stor för mig, blir jag liten i mig själf. Och då står jag i den rätta ställningen till Gud.

Hvilken ställning vi än intaga här i lifvet, är det viktigt att komma ihåg detta. Ty annars går det så lätt därhän, att *jag själf* träder fram, att jag själf blir den betydelsefulla. Men därigenom förstöres min lärjungaställning och den välsignelse, jag skulle vara till på jorden, blir om intet. Genom att stå i den rätta ställningen till Gud lär jag mig den högsta af alla dygder ett Guds barn kan äga, nämligen *ödmjukhet*. Ödmjukheten tillskrifver Gud allt, tager allt från Gud, ser till Gud i allt och tror intet om sig själf.

Men denna Guds utkorande nåd innebär ock en stor *uppmuntran* för mig. Den icke blott förkrossar mig, utan den gifver mig ock mod och tillförsikt. Hvar jag än befinner mig, Herre, du har utkorat mig. Hurudan jag än är, Herre, du har utkorat mig. Hvilka svagheter än bo i mitt hjärta, Herre, du visste det, då du utkorade mig. Hvilka missräkningar jag än får göra med afseende på mig själf, Herre, du visste det allt, och ändå utkorade du mig. Att få stanna för denna Guds oändliga kärlek, att han kunde utkora *just mig*, utkora mig till sitt barn och göra mig delaktig af sitt lif, utkora mig till sin vän och låta mig blifva delaktig af sitt förtroende, utkora mig till sin brud och så göra mig delaktig af sin härlighet — tänk, hvilken rikedom af kärlek! Är det sant, Herre, att du älskar mig på detta rika sätt? Ja, det är sant. Ty Gud har *utkorat* mig. Jag har din Andes vittnesbörd om, att du utkorat mig.

När någon här på jorden utkorar en annan, utkorar han alltid den, vid hvilken han fäster sig med sitt hjärta, den han älskar mest, den han kan kalla den enda på hela jorden. När Herren utkorade sitt egendomsfolk i gamla förbundet, säger han, att han fäste sig vid det, därför att han älskade det. När Gud utkorade dig och mig, gjorde han det, därför att han fäste sig vid oss med sin gudomliga kärlek. Tänk, hvilken trygghet som ligger häri. Det betyder intet, om man är här

* Föredrag vid Svenska missionens i Kina höstfest i Florakyrkan den 20 okt. 1901 af missionär *Erik Folke*.

hemma eller i Kina, om man intager en alldeles undanskymd plats eller en mycket framstående sådan. Det viktigaste och mest betydelsefulla är detta: Gud, du har utkorat mig och jag är din; du har utvalt mig, och du visste, hvad du gjorde, när du utkorade mig. Därför kan jag vara vid godt mod. Vi kunna hela vårt lif vara vid godt mod, när vi hafva den sanningen lefvande för oss, att Gud utkorat oss. Ty då bär han äfven *ansvaret* för oss.

Sedan säger Jesus ock till sina lärjungar: *Jag har bestämt eder, att I skolen gå åstad och bära frukt.* Därmed angifver han för sina lärjungar deras lifsbestämmelse. Jesus hade bestämt sina lärjungar här på jorden att gå åstad och *bära frukt.* Guds ord framställer detta fruktbärande från två sidor, dels som ett *inre*, dels ock som ett *yttre* fruktbärande. Aposteln Paulus säger i Romarebrefvet: I skolen hafva eder frukt till helgelse. Det är denna inre frukt Gud vill skapa hos sina barn här på jorden, frukt till helgelse eller likhet med Herren Jesus. Och han är högst angelägen om att denna frukt skall framkomma i våra lif. Ibland måste han taga till knifven för att rensa grenarne, på det att de skola bära frukt. Och den frukt, hvarom här är fråga, framkommer allra skönast och mest fullkomlig under rensarens knif. Det inträffar ibland under vårt lif, att vi oroligt fråga: hvarför skall det och det hända oss? Skulle vi fråga Herren, och han svarade oss, tror jag, att han alltid skulle gifva oss detta svar: *för att du skulle bära frukt.* Hafva vi väl sett någon bära rikare och härligare frukter än den, som lidit mycket? Hafva vi sett någon bära skönare och mer fullkomliga frukter på jorden än den, som ofta varit under Mästarens hand och rensats? Må därför icke vårt mod nedslås, då Herren visar, att vi skola bära frukt under sådana förhållanden. Eller hafva vi väl någonsin sett, att Guds församling på jorden burit rikare och härligare frukter än just under lidande? Hvad blir väl resultatet af de senaste svåra lidanden våra trossyskon bland kineserna fått genomgå? Jag är förvissad om att det blir ett ännu rikare fruktbärande än hittills. Visserligen skall resultatet af dessa lidanden blifva, att Gud blir mer förhärligad bland detta folk. Deras frukt blir sådan, att den kan inbärgas i den himmelska ladan. Vi hafva redan sett något däraf, och dock hafva vi förvisso ännu icke skådat skörden hel, sådan den en gång skall framträda.

Men aposteln Paulus talar i Romarebrefvet äfven om, att han ville bära en annan frukt. Han hade bedit till Gud att få bära frukt bland romarne liksom bland andra hedningar. Aposteln var angelägen om att frukten till helgelse skulle växa i hans lif, men han var äfven angelägen om att få bära den frukt, som han talar om, då han säger: »att jag måtte hafva någon frukt bland eder (romarne) såsom bland de öfriga hedningarne. Rom. 1: 13. Och han tog detta mycket allvarligt. Han födde barn med smärta, som han säger. Han hade idkeliga kval i sitt hjärta. Han deltog i Jesu lidanden och aktade det lika betydelsefullt som att blifva delaktig af Jesu uppståndelsekraft och hinna fram till uppståndelsen från de döda. Så bar aposteln äfven i denna mening en rik frukt.

Nu säger Jesus här, att han bestämt äfven oss att gå åstad och bära frukt. Ett Guds barn är således på samma gång en gren i vinträdet och en arbetare i vingården. Är du det, så har du uppfyllt din bestämmelse. Ett Guds barn är säd för himmelrikets åker, men det är ock såningsman på den åkern. Är du det, så har du nått det mål, hvartill Gud bestämt dig här på jorden.

Låt oss särskildt stanna för ordet *bestämt.* Däri ligger, att det är säkert, att det skall så ske. Den, som intager den rätta ställningen till Herren Jesus, måste nödvändigt bära frukt. Jag har bestämt eder att göra det, säger Jesus. Detta bör ingifva oss mycken förtröstan och trosvisshet, både när det gäller arbetet här hemma och missionen bland hedningarna. Jag har bestämt, att det skall blifva frukt af edert missionsarbete, frukt af edert lif, säger Jesus. Och här som i andra fall gäller det för oss att lefva *trons* lif. »Den rättfärdige skall lefva af tron.» Han skall bära frukt genom tron. Men må vi komma ihåg, att Jesus sagt: *jag* har bestämt eder därtill.

Då de svåra förföljelserna i tjol började rasa i Kina, undrade många, om icke allt nu vore förloradt. Nu finns icke längre något hopp om framgång för Guds verk i Kina, tänkte de. Men öfver allt detta höra vi Jesu ord: Jag har bestämt, att det skall blifva frukt på missionsfältet. Och vi hafva sett, att det blifvit frukt. Hvad är det annat än en härlig frukt, då våra trossyskon därute frimodigt trädde fram för sina bödlar och bekände Kristus samt med glädje gåfvo sitt lif, därför att de trodde på och älskade Jesus Kristus. Är icke det en frukt, för hvilken vi hafva anledning att prisa Gud! Och var det icke en härlig frukt, när de midt under förföljelserna frimodigt framträdde som Jesu Kristi vittnen inför sin hedniska omgifning? Jag hörde om en kristen kinesisk församling, att då den midt under förföljelserna samlades omkring sin infödde pastor, uppträdde denne och sade: Nu, älskade syskon, hafva våra lärare tagits ifrån oss. Men låt oss dock icke misströsta, utan låt oss i stället om igen förnya förbundet med och inför vår Gud, att vi härefter skola tjäna honom bättre än hittills. Var detta icke frukt? »Jag har bestämt eder», säger Herren, »att I skolen gå åstad och bära frukt».

Resultatet af detta lif uttrycker han sålunda: *Eder frukt skall förblifva.* Den frukt Jesus bestämt oss att bära är oförgänglig, den har evighetsnatur i sig. Aposteln Petrus skrifver till de utkorade främlingarna i Mindre Asien: »På det att eder beprövade tro må befinnas mycket dyrbarare än det förgängliga guld, som pröfvas i eld, till lof, ära och pris vid Jesu Kristi uppenbarelse.» Den frukten var oförgänglig och härlig. Äfven aposteln Paulus skrifver om, hvad frukt han önskade af sitt lif, nämligen en sådan byggnad af guld, silfver och ädla stenar, som icke skulle brännas upp i den stora elden, en frukt, som skulle förblifva. Hvad gör det då, om den frukten måste framkomma under många lidanden, under bedröfvelser och svårigheter! Samme

apostel säger ock: »Vår bedröfvelse, som är kort och lätt, bereder åt oss på öfversvinneligt sätt i öfversvinneligt mått en evig fullvikt af härlighet». Frukten af ett sådant lif var förblifvande, den hade evighetsnatur i sig.

Låt oss tacka och prisa Gud, för hvad han gifvit äfven *oss* i detta stycke. Han har gifvit oss nåd att, under de år vi känt honom, få bära någon frukt åt honom i den omgifning, där vi stå. Vi få tacka Herren, att det är en frukt, som förblifver. Må han gifva oss nåd att äfven i fortsättningen få bära frukt till hans namns förhärligande bland hedningarna, äfven bland Kinas stora folk. Låt oss tacka Gud, att äfven den frukten är sådan, att den förblifver. Fienden trodde väl, att det icke var en fullviktig frukt. Därför gjorde den sina anfall mot Guds församling i Kina. Världen har ofta bestämt påstått, att hela missionsarbetet i Kina vore endast sken. Och det är bekant, huru ofta det talats om »riskristendom» där ute. Men Herren har nu visat, att detta tal icke är sannt. Den frukt Herren skapat i Kina, under de år, som förgått, sedan Guds församling började arbetet där, var en frukt, frambragt genom hans egen Helige Ande. Därför har den ock förblifvit och skall förblifva. Må Gud välsigna oss, så att vi under vårt lif må bära mycken och rik frukt, sådan frukt som förblifver.

»På det att», säger aposteln till sist, »*hvad helst I bedjen fadern i mitt namn, det skall han gifva eder*». Detta är löftet, som vi fått med oss under vandringen och arbetet. Guds utkorade veta intet högre och bättre och ingen större förmån än den att få bedja till Gud om allt. Den, som vill bära frukt åt Gud här nere, kan icke göra det på annat sätt än genom att för sig uttaga detta löfte: »hvadhelst I bedjen fadern i mitt namn, det skall han gifva eder». Detta löfte är alldeles särskildt gifvet åt den, som är angelägen att bära frukt åt Gud.

Vi hafva ju i dag anledning att tänka på hednamissionen och särskildt missionen i Kina. Och på hvad sätt kunna vi väl missionera bättre bland hedningarna än därigenom, att vi uttaga detta löfte: »*allt*, hvad I bedjen fadern i mitt namn, det skall han gifva eder?» När det gäller vår ställning som Guds utkorade, hafva vi fått rättighet att bedja Gud om allt. För verksamheten här hemma och bland hedningarna hafva vi äfven rättighet att bedja Gud om allt. Och vi hafva löfte om, att han då äfven skall gifva oss allt, det vi bedja om.

En känsla, som ofta bemäktigar sig oss missionärer i Kina är denna: O, att vi kunde vara förvissade om att Guds folk alltid beder för oss. Lika viktigt som det var för Israel, när de mötte Amalek, att Moses armar beständigt höjdes i bön till Gud, för att de skulle besegra sina fiender, lika viktigt är det för oss, att Guds församlings armar beständigt höjas i bön till Gud, om fienderna skola besegras. Därför längta vi icke efter något så mycket som efter Guds församlings förböner. Därför tänka vi heller icke så högt om något och betrakta intet så rikt på kraft i verksamheten bland hedningarna som Guds församlings förböner.

Måtte Herren få gifva oss en *bedjande* församling, som allt mer brinnande beder till Gud för hans vittnen bland hedningarna. »Hvad helst I bedjen fadern i mitt namn, det skall han gifva eder.» *Han* skall gifva det. Detta är icke en missionsverksamhet, som inga resultat bär, utan det är en verksamhet, som har stora resultat till följd. Allt, hvad I bedjen för oss däruti, som länder till Guds namns förhärligande, det skall han gifva eder.

Må Herren få välsigna denna text på allas våra hjärtan. *I hafven icke utkorat mig, utan jag har utkorat eder, och jag har bestämt eder, att I skolen gå åstad och bära frukt och att eder frukt skall förblifva; på det att hvadhelst I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han gifva eder.* Amen.

Proklamation* af kejsar Kuang-sü.

Alltsedan fördrag afslutats med främmande makter, hvarigenom utländingar gifvits fritt tillträde till landet, hafva vi varit angelägna att bibehålla ett godt förhållande till dessa makter och därför upprepade gånger gifvit befallning till de olika provinsernas styresmän att beskydda främmande länders undersåtar. Tyvärr hafva det oaktadt de lokala myndigheterna varit självsvåldiga ända till den grad, att de tillåtit våldsverkare utföra sina planer, tillställa oroligheter och till lifvet skada utländingar, hvarom de rättegångar, som därigenom ofta uppkommit, bära vittne. Vår dygd är alltför bristfällig, och Vi hafva ej förmått rätt leda Vårt folk. Det har därför sjunkit allt djupare i fördärf. Ämbetsmännen hafva vanligen ej förstått utländska förhållanden och varit så fullkomligt okunniga om betydelsen af beröringen med andra folk, att de »tändt på grunden, hjälpt elden att uppflamma och så skapat fördärf». Själfva hafva Vi misströstat om räddning ur detta elände. Härefter måste dock hvar och en göra sitt bästa att få slut på ett sådant förhållande, och såsom ett folk måste vi lära oss att lefva i fred med våra grannar. Af gammalt hafva aflägsna folk haft beröring med Kina. Köpmän hafva här utbytt sina varor; andra hafva besökt oss i och för lärda forskningar; missionärer hafva kommit för att undervisa oss om det goda. De hafva ej tvekat att öfverfara hafven och utsätta sig för en så lång resa med all dess ovisshet, mödor och besvärligheter. Vi, som vilja räkna oss som ett civiliseradt folk, böra vi ej mot dem uppylla gästvänskapens plikter. Vidare hafva stora skaror af vårt eget folk utvandrat till främmande länder, där de för sina personer och sin egendom åtnjuta skydd. Borde vi ej visa oss tacksamma för detta och ej löna dem med hat och bitterhet. Vi vilja därför åter på det allvarligaste förehålla alla myndigheter i provinserna såväl civila som militära att, då utländingar besöka deras områden, göra allvar med att beskydda dem. Skulle några laglösa män förfördela eller skada någon af dem, måsten I ofördröjligen gripa och belägga sådana med straff. Vågar någon ämbetsman underlåta att anställa undersökning eller därvid visa slapphet eller

* Denna proklamation hafva vi i dagarne emottagit från broder Tjäder.

undfallenhet och så förorsakar svårare utbrott, eller om slapphet visas mot någon, som på annat sätt bryter mot fördragen, och sådant ej genast belägges med straff, miste ämbetsman, som gjort sig skyldig till sådant, sitt ämbete, han må vara af högre eller lägre rang. Han får sedan aldrig användas i rikets tjänst, tillåtes under inga villkor att söka förflyttning till annan provins och måste på intet sätt skänkas någon uppmuntran.

Låten detta påbud blifva tryckt och delgifvet, på det att hela folket må lära sig att frukta och afstå från sina onda vägar. Detta rätten eder efter!

I rikets alla provinser hafva laglösa män sökt bilda föreningar med uppgifvet syfte att utrota utländingar. Vi hafva flera gånger utfärdat förbud mot sådana föreningar. Icke desto mindre har nyligen i Shantung »den stora knifvens sällskap», eller »rättens och harmoniens boxare», som de kalla sig, öfverallt utbredt sina läror, förfarit på ett våldsamt sätt, till och med inträngt i hufvudstaden, brändt missionsstationer, anställt förödelse och ödeläggelse och skadat utländingar till lif och egendom, hvarigenom de högligen förfördelat Våra grannar, brutit mot folkrätten och ådragit Oss stor skuld genom Vår oförmåga att skänka skydd åt dem, Vi bort. Huru kan Vårt folk, som i fred och ro fått njuta af så många förmåner, våga att uppblåsta af öfvermod låta sig ledas af dessa hänsynslösa förvillare och bedragare, att utan att frukta resa sig mot sin öfverhet och till lifvet skada utländingar. Med detta hafven I högligen bedröfvat Oss. Vi befalla nu befälhafvarne för Våra trupper att utrota dessa våldsverkare med både rot och stam och straffa alla, som följt dessa boxare, efter deras förtjänst. I de städer eller köpingar, där utländingar blifvit dödade, skola alla examina inställas under 5 års tid, eder till straff och varnagel. Jag fruktar, att det okunniga folket ej ännu fått detta inprägladt i sitt medvetande. I måsten därför företaga stränga mått och steg att förebygga dessa rörelser i framtiden. Folket måste lära sig, att alla sådana föreningar äro på det strängaste förbjudna. Under alla föregående dynastier hafva de undertryckts utan någon skonsamhet. Låt oss vidare besinna, att alla öfriga folk hafva intagit en vänlig ställning till oss. De kristna såväl som icke kristna af Vårt eget folk äro Våra kära barn, som Vi betrakta med samma kärlek och förtroende. Hafva hedningar och kristna tvister, böra de därom underrätta myndigheterna, som efter noggrann pröfning hafva att döma rätt. Huru hafva de i sin dom kunnat låta sig påverkas af förutfattade meningar och därmed bringat rättvisan i vanhelgd. De illasinnade hafva fått öfverhanden, och de svaga hafva lidit öfvervåld. Huru kan man så bestå inför rättvisans och billighetens fordringar. Därför bjuda Vi nu eder alla att djupt ångra och begråta detta edert onda uppförande och bättra eder. Skulle hädanefter någon ond och illvillig person uppträda och stämpla mot utländingar samt ställa till upplopp och våldsamheter mot dem, måste han på det strängaste straffas utan att någon skonsamhet får visas. Alla högre och lägre ämbetsmän, som fått sig anförtrodt folkets ledning, befallas härmed att utfärda denna förordning och upplysa folket om Vår vilja att göra den känd i stad och på land, att folket må lära sig det goda och Vi ej må behöfva att ständigt upprepa Våra förmaningar. Låt därför detta påbud i sin helhet blifva kändt. Detta rätten eder efter!

Bref.

Kuling den 14 aug. 1901.

Kära missionsvänner!

Jesu frid!

»Och han sade till alla: Om någon vill efterfölja mig, han *förneke sig själf* och tage sitt kors på sig hvar dag och följe mig; ty hvilken som *vill bevara* sitt lif, han *skall mista* det, men *hvilken* som *mister* sitt lif för min skull, han *skall bevara* det.» Luk. 9: 23, 24.

»En *smärtornas* man.» Es. 53: 3.

I mitt senaste bref nämnde jag visst, att vi önskade få bo på ett svalt ställe under sommaren, t. ex. Kuling. Herren ledde också våra steg dit, för hvilket jag känner mig ej kunna till fyllest prisa honom. O, huru *väl* han emot oss gör! Här är så härligt, friska vindar och just lagom varmt samt i mitt tycke naturskönt. De majestätiska bergen rundt omkring växla till höjd, form och färg. I dalen hoppar och brusar en munter bäck, barnens förtjusning. Här vada de större af dem, och de mindre, däribland vår lille pys, roa sig med att kasta ned sten. En rik mångfald af vilda (i Sverige odlade) blommor pryda trakten. De ha fägnat och gladt mitt sinne mycket. Ack, att jag kunde förära eder några praktexemplar af dessa stora, hvita, angenämt doftande liljor, som nu finnas! Molnen får man lära känna på nära håll häruppe. Emellanåt se vi dem under våra fötter, ibland omsvepa de oss, och stundom sväfva de öfver våra hufvuden. På dalbottnen och bergssluttningarna resa sig en hel del större och mindre villor i utländsk stil. Flere hundra utländingar af allehanda nationer ha här funnit en tillflyktsort undan den tryckande värmen på lågландet.

Vi anlände hit d. 6 maj och bodde de första dagarne i »China Inland Mission's» trefliga hus, till dess vår bostad blef iordningsställd. Redan den 25:te i samma månad erhöllo vi telegram från Shanghai, att Henrik ofördröjligen skulle resa till Shansi. I förstån säkert, att detta medförde både glädje och sorg. Glädje öfver en öppen dörr till arbetsfältet och sorg vid tanken på skilsmässan, kanske för alltid här på jorden. Men Herren i sin *oändliga kärlek* och trofasthet uppehöll oss i afskedets stund och har så gjort hitintills.

Den 27 maj på morgonen reste alltså min man. Så snart saken blef känd, steg ett mäktigt, enhälligt bönerop om Herrens bistånd från vänner och medarbetare mot höjden. Kvällen förut och på morgonen före startandet från Shanghai höllos härliga bönemöten på C. I. M:s missionshem därstädes. En bekant skref till mig: »Vi sände dem åstad på bönevingar.» Ångbåten, som förde dem till *T'ien-tsin*, hade ett så betecknande namn: »*Sin-chi*», det betyder *nytt allmosegifvande*. En obetydlig omständighet kanhända mången tycker, men för mig blef den till stor uppmuntran. Äfven för våra bröders lekamliga behof sörjde Herren så nådefullt, i det att en af sällskapet, Mr. Orr Ewing, skänkte konserver af allehanda slag till ett värde af omkring 400 kr. till resekost. Jag antar, att min man sänder eder en fullständig resebeskrifning, hvarför jag förbigår allt, hvad jag vet i den vägen.

I dag har jag haft bref från T'ai-üen, Shansis hufvudstad, dateradt d. 23 juli, med den glada underrättelsen, att Henrik och evangelisten Chang-chï-heng — som var missionärerna till mötes där — skulle nästa dag fara därifrån direkt till Üin-ch'eng, dit de hoppades komma omkring d. 5 aug. Nödhjälpsutdelningen skulle sedan strax vidtaga och börja i P'u-cheo och T'ong-cheo-distrikten, där eländet säges vara störst. I de nyssnämnda distrikten har dock, Herren vare lof, rikligt med regn fallit, så att höstskörd kan bärgas, men ännu återstå två månader till dess.

Den 5 aug. kom telegram från P'ing-iao, att missionärerna i frid anländt dit. Jag vill minnas, att det var afsändt d. 1 aug.

En af de höga mandarinerna, Tao-t'ai i T'ai-üen-fu, lär ha sagt till Mr. Hoste, att det är intet hinder äfven för kvinnliga missionärer att återvända till Shansi i höst. Hvilket glädjebud! Tänk, om vi allesamman få fara upp i höst! Låt oss samfäldt fråga Herren om denna sak och begära hans råd! En handfull missionsarbetare, bland hvilka märkes en svensk br. Söderström, står nu redo att begifva sig af till Shansi såsom förstärkning för det svåra värfvet att utdela hjälp åt de hungrande. Herren vare med dem! — Och nu farväl!

»Bete oss, o Herre, din nåd och gif oss din frälsning!»

Eder tillgifna
Hilma Tjäder.

* * *

Seattle d. 1 okt. 1901.

Älskade vänner!

Frid vare eder alla!

Rom 8: 31—39.

Just som jag står färdig att stiga ombord, ville jag sända eder en hälsning härifrån. Herren har låtit mig få erfara rika välsignelser under min resa genom Amerika och senast under vistelsen i Kalifornien. Det var i sanning upplifvande att se ett sådant missionsintresse bland de skandinaviska syskonen där. Broder Folkes' vistelse där var nog icke utan frukt. Må Herren välsigna honom och hans vittnesbörd hemma i Sverige! Han välsigne äfven de öfriga missionssyskonen, alla i kommittéen och andra kära missionsvänner inom det kära fosterlandet. Vi voro här samlade i en engelsk kyrka i går afton till farvälmöte, och vi hade en dyrbar stund.

Vi blifva ganska många missionärer ombord! Herren skall bevara vår ingång och utgång från nu och till evig tid. Ps. 121: 8. Prisad vare Herren för de goda underrättelserna från Kina!

Innesluten i edra böner

Eder i Jesus förenade
Sigrid Bengtson.

»Skulle för Herren något vara omöjligt!»

Från Ch'ang-Sha, förnämsta staden i den tills nyligen för sitt främlingshat bekanta provinsen Hunan, lämnar en af K. I. M:s läkaremissionärer, d:r Keller, följande intressanta skildring om sitt inträde därstädes i midten af juni och om den märkvärdiga förändring i stämningen, som försiggått — ett under i våra ögon.

En kinesisk ämbetsman af Chï-hsiens rang* innehade hytten näst intill oss på ångbåten till Ch'ang-sha. Han intresserade sig särskildt för oss, gjorde upp en karta öfver staden åt oss, utmärkte de förnämsta gatorna, jamen** o. d. och gaf oss flera värdefulla upplysningar. Han sade, att för att tillmötesgå bruket i Ch'ang-Sha och öfverklassens känslor, borde vi först af allt aflägga visit hos Tsai-tao-t'ai, ja, t. o. m. innan vi ginge till värdshuset, och själf erbjöd han sig att eskortera oss till den nyligen inrättade »Byrån för utländska ärenden». Efter öfvervägande och bön bestämde vi oss för att följa hans råd och mottaga den erbjudna eskorten.

Då vi anlände till Ch'ang-Sha på lördagsmiddagen, kom en officer ombord och frågade, hvarifrån vi voro, och hvart vi ämnade oss. Då han fick veta, att vi önskade träffa stadens intendent, kallade han genast några soldater och eskorterade oss till dennes jamen.

Intendenten Ts'ai mottog oss på det artigaste, och, då vi berättade, att vi hoppades kunna slå oss ned i Ch'ang-Sha, försäkrade han, att vi skulle blifva hjärtligt välkomna. Han frågade så, om vi hade något hus, och, då svaret blef nekande, omtalade han, att en »Iang-wu-küh» hade öppnats för ett par månader sedan för det särskilda ändamålet att lämna all möjlig hjälp åt utländingar, som skulle komma till Ch'ang-Sha, och att han själf skulle bli glad att få hjälpa oss att finna ett passande hus.

Han inbjöd oss därpå till en mindre gästsal, hvarest en läcker lunch var serverad; åtskilliga uei-üen af chïhsiens rang kommo dessutom in för att hjälpa till att underhålla oss. — Ämbetsmän sändes ut för att söka efter hus åt oss, och Tsai tao-t'ai sade, att han hoppades kunna hafva åtminstone en tillfällig bostad i ordning åt oss före aftonen, och han höll sitt ord. Han ej endast lånade ett hus åt oss för några dagar, utan han skaffade äfven så mycket möbler, så att det blef riktigt bekvämt för oss. Han sade, att vi måste supera i jamen, innan vi skulle gå till huset. Jag försökte afböja denna vänlighet, men han sade: »Det är sent — ert bagage är icke uppackadt — huru skulle ni kunna göra i ordning supé?» Jag svarade: »Åh, vi skola nog reda oss, vi kunna spisa i värdshuset.» — Han svarade då: Det kan aldrig hända, att jag skulle tillåta något sådant — I ären mina gäster, och värdshusen äro mycket smutsiga; I fån ej gå dit. Jag skall inte göra det besvärligt för eder med att duka till en ordentlig festmåltid, jag skall göra i ordning en enkel måltid, och så håller jag på att I stannen.» Vi måste antaga en så inträgen inbjudning

* Chi-hs'ien = borgmästare.

** Jamen = rådhus och styresmännens recidens

och gjorde det med tacksamhet. Jag kom att höra ordern till hans köksmästare: »Jag lämnar detaljerna åt dig men se särskildt till, att alltsammans är riktigt rent.» Efter supén följdes vi till det hus, som skulle blifva vår tillfälliga bostad, soldater sändes ut att köpa en spis, bränsle, vattenämbar och andra nödvändiga artiklar, och, innan vår gode vän lämnade oss på lördagsafton, voro vi färdiga med vårt lilla hushåll, alltsammans på en eftermiddag! Med verklig artighet respekterade de vår önskan att hålla sabbaten; de gjorde endast korta besök för att efterfråga vårt välbefinnande.

På måndagen kommo två ämbetsmän, Iao och Süen, och ledsagade oss till några hus. Dessa två herrar äro chefer för »Tsung pao-kiu» eller departementen för allmänna ordningen i de två distrikten i Ch'ang-Sha. Vi besågo åtskilliga gårdar; en af dem var till vår belåtenhet, hyreskontraktet skrefs och herrarna Iao och Süen tecknade godhetsfullt sina namn som våra medelmän. På tisdagen togo dessa herrar på sig hela besväret med vår flyttning; kallade bärare, gjorde upp angående betalningen, sände soldater med dem och eskorterade oss slutligen till Kina Inland Missionens Iesu-t'ang * i Ch'ang-Sha. Sedan dess hafva de varit här hvarje dag för att se, huru det går för oss. Jag är ute på gatorna dagligen. Folket uppför sig mycket stilla och aktningsfullt. I dag hafva vi varit ute och aflagt kontravisiter. Vi hälsade på Ts'ai tao-t'ai för att tacka honom för hans godhet. Han mottog oss först i sin stora gästsal och inbjöd oss sedan, då de nödvändiga formaliteterna blifvit genomgångna, till sitt hem, visade oss familjens gemak, följde oss genom den vackra parken med dess sjö, träd, blommor, bryggor, grottor och här och där nätta lusthus, hvart och ett möbleradt med divan, rundt bord och stolar; till slut bad han mig att undersöka hans lilla dotter och föreskrifva någon medicin för henne. Detta gjorde jag med glädje och hoppas, att hon snart blir frisk. Han säger, att om vi kunna finna ett lämpligare hus hvar som helst i staden, så skall han göra sitt bästa för att hjälpa oss att få det.

Afskeds- och höstmöten.

Söndagen den 22 sept. hölls ett afskedsmöte i kyrkan vid Floragatan, vid hvilket bröderna Axel Hahne, Carl Blom och G. A. Stålhammar, som inom några dagar skulle återvända till Kina, höllo kortare föredrag, uppmuntrande den skara missionsvänner, som infunnit sig, till nitälskan och kamp för sina egna och andra själars frälsning.

Följande dag var ett mera enskildt samkväm anordnadt på Hushållsskolan, 15 Jakobsbergsgatan, då de utgående tackade missionsvännerna för deras kärlek och anhöllo om deras förböner. Några missionsvänner gåfvo dem minnesord med på färden.

* * *

* Jesu-t'ang eller Fu-in-t'ang är benämningen på en protestantisk missionsstation.

Vid missionens höstmöte den 20 okt. afskildes tvenne nya arbetare, näml. fröken Maria Harms och herr E. O. Beinhoff, af hvilka, om Gud vill, den förra skall afresa från London den 18 nov. och den senare den 16 dec.

* * *

Kl. 3 samlades ett hundratal missionsvänner å Hushållskolan vid Jakobsbergsgatan, där gemensam middag intogs under broderligt samspråk. Efter det middagen serverats, höllos flere korta tal, mellan hvilka sång utfördes.

Hr *F. A. Tiselius* uppläste 3 Joh. 1: 7: »för det namnets skull hafva de dragit ut», och betonade missionsarbetarnes sköna och höga kallelse att vara Guds utkorade sändebud bland hednafolken. Prins *Bernadotte* erinrade om Guds löfte genom profeten Osea: »hos mig är din frukt att hämta» och hvilken tröst som ligger i detta löfte för alla arbetare i Herrens vingård. Apotekaren *K. Niklasson* framhöll, huru rikt Gud välsignat Svenska Missionens i Kina arbete och huru äfven på deltagarne i denna verksamhet kunde tillämpas orden: Vi hafva blifvit medarbetare för sanningen. Fröken *Harms* och hr *Beinhoff* lämnade ock minnesord samt inneslöto sig i missionsvännernas hågkomst inför nådens tron.

Det välsignelserika samkvämet afslutades med ett böne- och tacksägelsemöte, tacksägelse för att Gud åter öppnat Kina för missionens arbetare och bön om hans välsignelse öfver arbetet och arbetarne därute, öfver missionsvänner här, hemma samt om att Gud ville rikligen fylla äfven missionens lekamliga behof.

Från våra resande syskon hafva vi haft underrättelse för ett par dagar sedan. Syskonen Hahne hade passerat Röda hafvet, och bröderna Blom och Stålhammar närmade sig Port Said. Herren hade dittills hulpit dem alla. De senare hafva flere missionärer i sällskap och hafva tillsammans med dessa uppfriskande gemenskap morgnar och aftnar.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under Oktober månad 1901.

N:o		Kr.	Ö.
1108.	G. A. S.	150:	—
1109.	Syföreningen i Wisby gen. M. S.	44:	50
1110.	L. S., Sollefteå, till jullådan	50:	—
1111.	Kollekt gen. Dr A., Umeå	16:	57
1112.	M. A., Sala	5:	—
1113.	Från Ljungby gen. E. S., Jönköping	5:	—
1114.	E. S., Linköping, gen. A. K.	20:	—
1115.	A. D., Jönköping	10:	—
1116.	Från onämnd till jullådan	2:	50
1117.	L. B. till d:o	5:	—
1118.	Kollekt i Betania Hakarp d. 22 sept.	12:	74
1119.	L. B., Jönköping	10:	—
1120.	M. B., Huskvarna	10:	—
1121.	Kollekt i Barnarp, d. 24 sept.	11:	45
1122.	»Senapskornet», Tullgarn	180:	—
1123.	Från en kaffefest gen. J. V. H.	16:	—
	Transport kr.	548:	76

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor*, Tranås.
* H. DILLNER, *kapten*, Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor*, Stockholm.
* A. HYLANDER, *pastor*, Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare*, Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör*, Helsingborg.

* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.* AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

	Transport kr.	548: 76
1125.	Dr A., Umeå	15: 33
1127.	S. P., gen. C. B.	2: —
1128.	Öfverbetalning å böcker i Sollefteå	2: —
1129.	P. R., Örnsköldsvik	10: —
1130.	Kollekt i Falun gen. E. E.	43: 71
1131.	» » » på K. F. U. M. gen. A. E.	8: 15
1132.	Risinge mfg gen. K. O. A.	50: —
1133.	Onämnd vid Söderteljekonferensen	10: —
1134.	G. A. S.	150: —
1135.	Kollekt i Skellefteå kyrka gen. A. M.	152: 40
1136.	»Lofva Herren min själ», Skellefteå	50: —
1137.	Tackoffer af H. B., Stockholm	25: —
1138.	Kollekt i Hålans missionshus, Trehörna	10: 73
1139.	Sparbössemedel gen. J. B.	14: 80
1140.	Onämnd gen. M. C.	42: 20
1141.	Auktions- och sparbössemedel fr. Mora gen. M. S.	43: 65
1142.	G. R.	5: —
1143.	Jobs bok 42: 1—2	300: —
1144.	Gen. P. O., Granby, Hallsberg	117: 50
1145.	A. P., Dannemora	10: —
1146.	Östra Härads ungdomsförbund, till Bloms underh.	350: —
1147.	N. K. & L. H.	50: —
1148.	»Herrens tionde» fr. A. B. & O. C., Kristiania	40: —
1149.	Gen. L. S., Sollefteå	—: 50
1150.	Vänner i Kramfors gen. J. N.	50: —
1151.	Kollekt i Ånge gen. J. F. D.	10: —
1152.	D:o i Söderhamn gen. T.	11: 25
1153.	D:o i Torsåker gen. J. P.	25: —
1154.	En skuld, gen. J. B.	10: —
1155.	Kollekt i Orlunda	4: 46
1157.	Lilla Senapskornet. Kumla, gen. H. F.	110: —
1158.	Normlösa ungdomsförbund gen. M. A.	40: —
1159.	Insamling vid A. Danielssons i Haga begrafning, gen. A. J. Y.	6: 33
1160.	Onämnd gen. N. F.	20: —
1161.	Gen. M. H.	5: —
1162.	Onämnd, Sundbyberg	10: —
1163.	»Ett gammalt löfte»	10: —
1164.	C. W., Ekeröd	50: —
1166.	I. F., Stockholm	500: —
1167.	Till minne af en afliden missionsvän	25: —
1168.	Onämnd	600: —
1169.	H. Ö., Stockholm	500: —
1170.	Kollekt i Vadstena gen. A. B.	10: —
1171.	Onämnd, Högby prästgård, gen. d:o	5: —
1172.	F. Ö., Vännäs, Spöland	20: —
1173.	Kristdala mfg gen. C. G. B.	25: —
1174.	Ett tackoffer till Herren, Alingsås	11: —
1175.	Östads kristl. arbetsförening gen. A. A., Sjövik	40: —
	Transport kr.	4,149: 77
	Transport kr.	4,149: 77
1176.	J. J., Maramö, Vernamo	10: —
1177.	Askeryds Jungfruförening gen. S. G., Skyttlingebäck	65: —
1178.	Från K. i K. gen. M. E. B., Ödeshög	6: 35
1179.	Kollekter i Ödeshög med omnejd, gen. d:o	46: 15
1180.	Från kristna vänner i Misterhult, gen. M. K., Baggetorp	300: —
1181.	Till Fr. M. Harms resa och underhåll gen. K. M. A.	1,080: —
1182.	G. H., Böneryd, Ödeshög	65: —
1183.	E. W., Stockholm	20: —
1184.	S. M., d:o	5: —
1185.	Jungfruföreningen »Dorkas,» Alingsås, gen. A. V.	15: —
	Summa kr.	5,762: 27

Till de hungrande.

1124.	Kollekt i Folketorp, Kumla, gen. G. L.	12: —
1126.	A. E. Ö., Bastuträsk	4: 75
1156.	A. P., Habelsbolet, Elgarås	15: 27
1165.	C. W., Ekeröd	50: —
	Summa kr.	82: 02

Till Missionshemmet.

Tvänne säckar potatis från Kumla.
Tvänne väggtaflor och en termometer af E. W.

Med varmt tack till alla gifvare.

Den dag jag ropade, svarade du mig; du ingaf mig mod, och min själ fick kraft.

Försäljning till förmån för Svenska Missionen i Kina anordnas af syföreningen för denna mission i början af dec., och mottagas gåfvor till densamma med tacksamhet. Gåfvor från landsorten torde insändas under adress: Sekreteraren Josef Holmgren, 30 Lästmakaregatan, *Stockholm.*

Stockholm, Svenska Tryckeribolaget Ekman & Co, 1901.

6. Årg. DECEMBER 1901. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: JOSEF HOLMGREN. | Expedition: 30 Lästmakaregatan 4 tr. | Telefon: Riks 44 59. Allm. Brunkeb. 1735

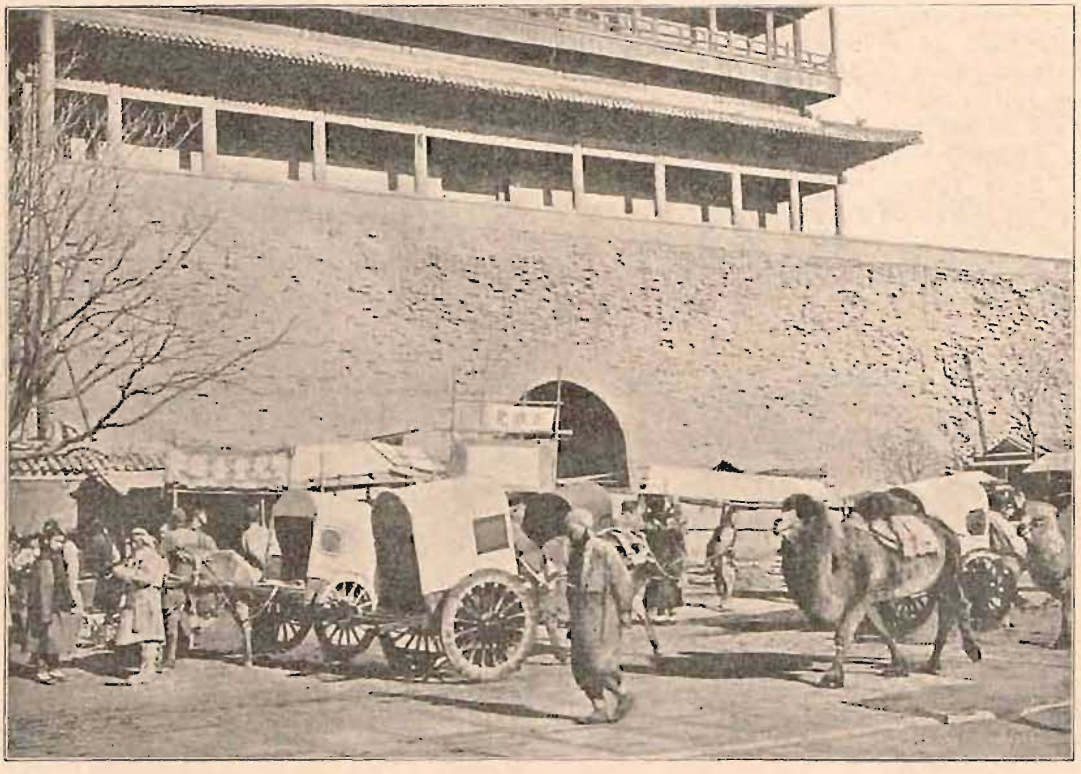

En af Pekings stadsportar.

Innehåll:

Anmälan. — Inför stora uppgifter. — »Glädjens, I hedningar». — »Varen fördenskull barmhärtige». — Täflingskampen. — »Och si, mig är icke hälften berättadt». — Minnesgudstjänst öfver martyrerna i T'ai-üen Fu. — Änglavakt — Meddelanden. från redaktionen. — Bref från Maria Harms, Signe Lagergren, J. Bölling, G. A. Stålhammar, Kao, Manao och Tjäder. — Våra nya arbetare. — Redovisning. — Notiser.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.

Anmälan.

"Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina",

utkommer äfven under 1902, vill Gud, med ett nummer i början af hvarje månad. Bibehållande samma syfte och plan som under föregående år skall tidningen innehålla *underrättelser från missionärerna*, såsom bref och redogörelser angående arbetet, *uppsatser om missionen, berättelser, notiser* och *illustrationer från missionsfältet*. Tidningen skall förutom underrättelserna från vårt eget fält med vaket intresse söka följa de öfriga svenska kinamissionernas samt Kina-Inlandmissionens arbete och meddela missionens vänner, hvad som kan vara af allmänt intresse.

Priset för helt år 1 kr. och för halfår 50 öre förutom postporto, som är 20 öre.

Prenumerantsamlare erhålla *hvart 6:te ex. gratis*, när de insända rekvisition direkte till redaktionen, som då betalar postportot. Då mindre än 5 ex. tagas, bör prenumerationen ske på posten.

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar »Sinims Land» 1 krona och 80 öre.

Profnummer sändas på begäran. Adress: 30 Lästmakaregatan, Stockholm.

* * *

»En stor och kraftig dörr har blifvit öppnad för mig, och där äro många motståndare.» 1 Kor. 16: 9.

När vi för ett år sedan anmälde »*Sinims Land*» till prenumeration, var Kina, åtminstone norra delen af landet, alldeles stängdt för Herrens sändebud, och man visste ej, när det skulle kunna öppnas igen, om det skulle blifva i en snar eller mera aflägsen framtid. Förhållandet är nu helt annorlunda. Herren Gud har hört och besvarat sina barns böner för Kina, och hela landet ligger öppet för evangelium. De styrande icke blott tillåta missionärerna att återvända till sina stationer och skänka dem beskydd, utan i Shansi, där förföljelsen mot de kristna rasade värst och kräfde många vittnens blod, har guvernören Shen inbjudit missionärerna att komma tillbaka samt utfärdat vänliga proklammationer till deras fördel. Både ämbetsmännen och folket hafva stundom tagat missionärerna till mötes vid deras ankomst och visat dem de största hedersbetygelser, inbjudit dem till festmåltider etc. Hundratals missionärer hafva återupptagit sitt arbete, och man synes öfverallt hafva emottagit dem med vänlighet och förtroende. I sanning har en stor och kraftig dörr blifvit öppnad i Kina för evangelium. Skall Guds församling befinnas redo att ingå genom denna öppnade dörr, och skola de finnas, som äro villiga att stödja arbetet med sin bön och sitt gifvande, så att det kan åter upptagas och fullföljas med all den kraft, som erfordras?

Vid en återblick på det gångna året hafva vi stor anledning till tacksägelse för den skedda förändringen på missionsfältet, och vi skola ej uraktlåta att tacka Herren för hvad han gjort, ty det är i sanning stora ting. Hans namn vare prisadt!

Men ingen vän till Herren och Kina får förledas till slapphet i förbönen, tänkande, att det icke längre, sedan förföljelsen upphört och lugn inträdt i Kina, behöfves så ifrig förbön. Tvärtom tränger behofven nu, att vi ringa i böneklockan kraftigare och ihärdigare än nagonsin. Må hennes klang höras kring vida nejder, kallande Jesu vänner till sådan bön, som förmår mycket! — Där äro många motståndare, och därför skola vi bedja, att deras motstånd må vika för evangelii ljus. Farorna för de infödde kristna äro så stora under tider af medgång; de blifva så lätt frestade till likgiltighet och högmod m. m. Och för missionärerna lura äfven faror. Alla behöfva de bäras på starka, aldrig sviktande bönearmar fram till Herren. Också måste den tonen i böneklockan ljuda ut: *att Herrens ord må löpa och varda förhärligadt.*

* * *

Till sist måste vi följa vårt hjärtas maning och uttala vår hjärtliga tacksamhet till alla våra vänner och medarbetare, som hulpit oss med tidningens spridning under detta år. I hafven visserligen äfven i detta tjänat Herren, och han skall löna Eder. Såsom en uppmuntran vilja vi nämna, att tidningens prenumerantantal något ökats under året. Genom den Helige Andes hjälp och edert bistånd hoppas vi, det ökningen må fortgå äfven under det år, som kommer.

Herrens, vår Guds, huldhet komme öfver oss och främje för oss våra händers verk! Ja, våra händers verk, dem främje du!

Stockholm i december 1901.

Redaktionen.

Inför stora uppgifter.

Af *E. Folke.*

Gån den törstande tillmötes med vatten! Es. 21: 14.

Vi stå vid ett nytt tidskifte i missionens historia i Kina. En allvarlig uppfordran ställes till oss att stanna och eftersinna vår egen ställning till detta verk. Denna tidpunkt ger oss särskild anledning att klargöra för oss, såväl hvad vi hafva att tacka Gud för, som hvad vi hafva att begråta och bekänna. Under nära ett halft sekel har det stora rikets portar stått öppna för evangelium. Missionären har visserligen haft att kämpa med stora svårigheter i sitt banbrytande arbete. Men flera gynnsamma omständigheter hafva dock därvid kommit honom till hjälp. Under det de européer, som representerat andra intressen, inskränkts i sin verksamhet till traktathamnarna, hvilka mestadels ligga vid utkanterna, har missionsarbetaren haft tillträde till det inre af landet och kommit i beröring med massan

af folket. Att arbetet kunnat bedrifvas så lång tid ostördt af främmande inflytelser, är ett sakförhållande, som långt förut bort beaktas. Tyvärr har Guds församling ej i den utsträckning, den kunnat, begagnat sig af dessa för ett grundläggande missionsarbete så förmånliga förhållanden. Här hafva vi stor orsak att bekänna och begråta vår försumlighet.

Men äfven om det varit blott ett senapskorn, som såtts i den stora åkern, har det dock växt under våra händer på ett sätt, som gifver oss anledning till tack och lof. En frukt, som ligger i dagen för alla, äro ju de församlingar, som nu finnas spridda öfver hela Kina. En annan frukt, mindre märkbar för den fjärmare betraktaren, är den stora förändring i tänke- och åskådningssätt, som man genom ett noggrannare aktgifvande på folkets lif ej kan undgå att iakttaga. Att kristendomen under de sista tio åren gått fram med stora steg och börjat blifva en makt i samhället kan ej förnekas. De senaste stora omhvälfningarna gifva detta vid handen. Ondskans andemakter började känna kraften af Kristi evangelii framgång och uppväckte därför en storm mot den unga planteringen för att upprycka den med rötterna. Den styrka, med hvilken församlingen bestod profvet, det tålamod, de kristna visade under lidandena, den frimodighet, hvarmed de gingo döden till mötes, utgöra det bästa prof på halten af det arbete, missionen bedrifvit.

Kasta vi en blick på den närvarande ställningen i landet, ger den oss anledning att fatta mod och göra förnyade ansträngningar att fortsätta med att bygga på den afprofvade grunden. Ämbetsmännens och folkets bemötande mot de återvändande missionärerna visar, hur grundlösa de beskyllningar äro, som så okritiskt utslungats mot missionen af dess motståndare här hemma. Den beredvillighet, hvarmed mandarinerna antogo sig de kristna under förföljelserna, och den hjälp, de välvilligt lämnat dem deras nödställda belägenhet efter desamma, visa, hvilket djupt intryck den kristna trons bekännare gjort på hedningarna. Man förstår däraf, att missionens syfte och mål har klarare framträdt för folkmedvetandet. Dess andliga karaktär börjar nu blifva förstådd och erkänd — allt viktiga förutsättningar för ett kommande framgångsrikt missionsarbete.

Den missionerande församlingens uppgift och ansvar äro för närvarande stora, ja, så stora, att vi göra en oersättlig förlust, om vi underlåta att följa Herrens vink. Missionen kommer utan tvifvel ej längre att intaga den undangömda plats, den hittills innehaft. Den kommer tvärtom att blifva en af de mest betydande faktorerna i nationens utveckling. Alla tecken gifva vid handen, att Kina ämnar slå in på nya banor. Folk och regering börja vakna upp ur sin långa slummer. De stå dröjande vid skiljovägen, och på oss beror det, om de skola taga rätta stråten. Låt oss därför skynda att leda dem på den väg, där de själfva kunna blifva välsignade och äfven blifva till välsignelse.

"Glädjens, I hedningar".

Af *A. Berg.*

»Det skall vara Jesses rot, och den, som uppstår för att råda öfver hedningarna; på honom skola hedningarna hoppas.» Es. 11: 10. Rom. 15: 12.

Herren Jesus benämnes på flera ställen i den Heliga Skrift för »Herrens telning». »Se, en man, Telning är hans namn, och ifrån sin rot skall den telningen uppskjuta.» Sakarja 6: 12. Denna telning har sitt ursprung från en »gammal stam», Jesses rot. Den är lifskraftig som ingen annan. Rötterna sänka sig ned i Guds Fadershjärta, som klappar för syndare, och som aldrig har uppgifvit sin stora frälsningsplan.

För »Guds sannings skull» blef Jesus Kristus omskärelsens tjänare, men för »barmhärtighetens skull» ära hedningarna Gud. Men vi få ej glömma, att bland judar och hedningar millioner och åter millioner flaxa omkring likt sparfven och flyga likt svalan utan att ännu hafva funnit en tillflykt under denna »telnings» skyddande grenar, de hafva ej funnit »Herrens altare».

»Han skall råda öfver hedningarna, och på honom skola hedningarna hoppas», så lyder löftet.

Då hedningen får syn på telningen af Jesse rot, så är det såsom den korsfäste Frälsaren, som vandrat smärtornas väg från krubban och till korset. Hans fridsspira får då föra herraväldet i det förut så oroliga hjärtat, och den längtansfulle blicken lyftes upp till den rätte hoppgifvaren.

Åter står en juletid för handen. Vi tänka på hvarandra med kärlekens deltagande. Skall apostelns uppmaning: »Antagen eder den ene den andre, såsom ock Kristus har antagit sig oss. Gud till ära», förklinga ohörd? Guds folk i kristenheten firar jul med glädje — »glädjens I hedningar *med hans folk*». (Rom. 15: 10). Käre, nog vill du fortsätta med att antaga dig Guds förskingrade Israel och den i mörker och okunnighet vandrande hedningen?

Låtom oss efterlikna honom, som »antog en tjänares skepelse» och, ödmjukande sig själf, vardt lydig intill korsets död.

Och, då kristenheten på detta sätt firar jul, skall hafvets vågor bringa oss budskap från våra bröder och systrar i hednaländerna, »medarfvingarne till lifvets nåd», så lydande:

»Jo, jeg har og faat juletræ
Kom saa skal Du det i Aanden se!
Roden er Kristus i krybben lagt,
Toppen er Kristus i himmelpragt.
Stammen er korset med Frelseren paa,
Saften er blodet vi syndere faa.
Grenerne er alle, store og smaa,
Som döpte i tron på Jesum staa.
Naar jeg bedrövet til stammen gaar,
Læsker mig saften, ny kraft jeg faar.
Naar jeg vemodig ved roden hviler,
Böjer sig toppen ned til mig og smiler.»

"Varen fördenskull barmhärtige".

Luk. 10: 30—37.

Af *Jane af Sandeberg.*

I mannen, som for ned från Jerusalem till Jeriko, kunna vi se en bild af hednavärlden, som röfvad, afklädd och slagen ligger halfdöd. Denna världens furste har röfvat ifrån hedningarne tron på *en* Gud, de hafva låtit sig föras bort till de stumme afgudarne (1 Kor. 12: 2), de offra åt onda andar och icke åt Gud (1 Kor. 10: 20). De äro »beröfvade sanningen», kärleken, ljuset, »fridens väg känna de icke», de lefva »utan hopp i världen» och de dö utan hopp.

I Jesu liknelse se vi, huru först en präst och sedan en levit foro förbi den nödställde mannen, men de gingo ej fram för att taga närmare reda på hans nöd, de gingo likgiltigt förbi, de glömde nog snart bort alltsammans. Läsare, tänk, om du gent emot din nödställde hedniske broder handlar som prästen och leviten! Okunnig om djupet af hans nöd, likgiltig och kall, går du förbi honom. »Det är så mycket att göra hemma», säger du och skyndar vidare, men bakom den vackra ursäkten döljer sig Kains fråga: »Skall jag taga vara på min broder?»

Missionen har tvenne stora fiender: *okunnighet* och *likgiltighet*. Som tvillingsystrar följas de alltid åt, och man kan ej säga, hvilken som är äldst. Det är dock ej endast hos denna världens människor, som vi möta dem, nej, äfven Guds folk måste vara på sin vakt mot dessa fiender och söka att drifva dem på flykten genom att alltmer taga kännedom om hednavärldens nöd och i Guds kärlek och kraft söka afhjälpa den. Då William Carey, upptänd af brinnande nit för hedningarnes frälsning, bad Guds församling om hjälp att själf kunna föra evangelium till dem, svarade man honom: »Unge man, om Gud vill omvända hedningarne, så kan han göra det dig förutan». Men Carey lät sig icke afskräckas, han visste, att Gud sänder sitt budskap till människor genom andra människor, och vi veta, huru Gud fick uträtta storverk genom denne man, som i sin starka trostillit och sitt varma nit för Guds rike tog till sitt valspråk: »Vänta stora ting af Gud, våga stora ting för Gud». Där besegrade kärleken och tron hos *en* man okunnigheten och likgiltigheten hos de många.

Under det vi af prästen och leviten lärt, huru vi *icke* böra handla, så skola vi nu stanna inför samariten och ihågkomma, att det var på denne man, Herren Jesus visade, då han sade: »Gå äfven du och gör sammaledes.» Hvad skola vi då lära af samariten?

Förbarmande och försakelse.

Vi läsa, att, när han *såg* den nödställde, han förbarmade sig. Det står ock om Herren Jesus, att, då han *såg* folkskarorna, han förbarmade sig öfver dem. För att vi skola kunna förbarma oss, måste vi taga oss tid att se och begrunda folkskarornas nöd. Vi behöfva ej resa till något hednaland för att göra detta, vi kunna se med hjärtats ögon. Gå in i din kammare, sätt dig i stillhet inför Herren, eller fall ned på din knän och *se* på folkskarorna, låt dem i anden draga förbi dig. Under det du så ser, skall du börja känna förbarmande. »Lyften upp edra ögon», säger Jesus, »och beskåden fälten», »skörden är mycken — bedjen — gån.»

Ett förbarmande hjärta finner sitt uttryck i *ett försakande lif.* Samariten försakade sig själf för att hjälpa den nödställde; särskildt kunna vi af berättelsen se, att han försakade:

1. *Sin tid.*
2. *Sin bekvämlighet.*
3. *Sina penningar.*

1. »Gör sammaledes», säger Herren. Vill du gifva något af din tid åt missionen? De flesta äro icke kallade att gå ut på missionsfältet och gifva all sin tid åt arbetet för hedningarne, men *något* af hvars och ens tid vill Herren hafva för dem. Tiden är ju en dyrbar Guds gåfva, och vi skola alla aflägga räkenskap för huru vi användt den. »Men jag har så liten tid», säger du kanske, »min tid är så upptagen, tänk, om jag hade som många andra.» Men det är ej för den tid andra hafva, som du skall aflägga räkenskap utan för *din tid*. Gud känner dina förhållanden och till allt, som han begär af dig, gifver han dig för visso tid. Jag vill här ej tala om den tid, som du bör gifva åt umgänget med Gud eller åt hans tjänst, utan inskränka mig till att bedja dig om *mera tid*, — mera af *din* tid för missionen. Ja, vore det blott fem minuter om dagen, men du verkligen afskilde dessa minuter för missionen, så vore därmed mycket vunnet. Hvad kan man göra på fem minuter? Man kan göra mycket, ty man kan *bedja*, och detta är missionsarbetets största behof. »Den hjälper bäst, som beder mest». Genom bönen arbetar man med Guds tjänare på missionsfältet och för hedningarne lika verkligt, som om man själf vore därute. Tror du detta? Då skulle du *bedja*. Det berättas om en ung missionär i Nord-Afrika, huru han städse blef på ett förunderligt sätt välsignad. Han hade inga särskilda gåfvor och var ej rikare utrustad än andra, men öfverallt följde välsignelsen honom i spåren. Hans medarbetare undrade ofta häröfver. En dag for en af dem till England och besökte då den unge mannens mor för att framföra hälsningar från honom. Sedan de en stund samtalat, föreslog hon, att de skulle bedja tillsammans. »Nu vet jag», sade han sedan till sina medarbetare, »hvarifrån den välsignelse kommer, som städse följer denne vår vän, *ty jag har hört hans moder bedja.*»

Hafva vi nu kort tid till vår bön, så ser ju Herren ej till mångordigheten utan till vår tro och kärlek. De flesta af bönerna i bibeln äro korta, men de innehålla ett djupt, stort behof. Skola vi kunna bedja enkelt och rakt på sak, så måste vi veta, hvarom vi skola bedja, därföre måste någon tid gifvas åt att inhämta kännedom om Herrens vilja och verk samt om hedningarnes och missionärernas behof. Därtill passar ju söndagen, då väl

alla hafva någon tid att gifva, mera tid än blott några minuter. Läs då en missionstidning eller någon bok med underrättelser om missionen! Bed öfver det lästa! Samla tillsammans böneämnen att sedan frambära under veckans lopp. Skrif upp dem, ett för hvarje dag, om du vill.

Har du någon tid öfrig, så kan du fylla den med att skrifva till någon af Herrens vittnen på hednafältet. Skrif om sådant som skulle intressera dig själf, om du vore långt borta från land och vänner. Om du visste, med hvilken otålighet man därute afvaktar sin post från hemmet, huru man räknar dagarna, till dess man åter skall höra från sina kära eller från hemlandet, då skulle du oftare offra något af din tid till denna kärlekstjänst. »Såsom vatten för törstig strupe, är god tidning från fjärran land», säger Salomo, och är ett vänligt bref icke mera än ett bägare kallt vatten, gifven till en af de minste för Mästarens skull, skall det för visso ej mista sin lön.

2. Den barmhärtige samariten försakade ock *sin bekvämlighet*, han förband själf den sårade, lade honom på sitt eget ök, och däraf förstå vi, att han själf måste gå till fots. Den, som vill lyfta andra upp, måste själf *stiga ned*. Den, som tjänar andra, måste offra sin egen bekvämlighet. Missionen kräfver offer, men är det endast å deras sida, som själfva gå ut till hedningarne? Skall ej Guds församling hemma få dela den glädjen att få försaka för evangelii skull? Jo väl, de offra ju dessa, som gå, och vilja de försaka, så kunna de göra detta på mångahanda sätt. Samariten gaf *sina penningar*.

3. Den sjuke mannen måste skötas och härtill behöfdes penningar. Samariten gaf, hvad som behöfdes med löfte om mera. Församlingens uppgift hemma är just att som han lämna penningar till Guds verks pådrifvande och upprätthållande. Vi äro Guds förvaltare, silfret och guldet är hans, och åt oss är anförtrodt att använda det till hans ära.

Herren Jesus säger:

»Gå äfven du

och gör sammaledes». I arbetet för hedningarnes frälsning behöfvas vi alla. Unga och gamla, rika och fattiga, lärda och olärda, hvar och en har sin plats att fylla. Vi behöfva att förena våra bemödanden, göra nya ansträngningar, uppmuntra hvarandra i arbetet. Älskade missionsvän, *gå äfven du!* Gå in till din Fader och tag emot af hans kärlek, och gå sedan ut i världen och bevisa barmhärtighet! Det är obarmhärtigt att ej vilja vara med i arbetet för att gifva evangelium åt hedningarne. *»Varen fördenskull barmhärtige*, såsom ock eder Fader är barmhärtig.» Luk. 6: 36.

Täflingskampen.*

I Kor. 9: 24—27. När det här talas om löpande på vädjobanan, så är det ej kampen mellan löparne utan löpandet själft, som aposteln vill betona. Tyvärr är det ofta så, att den ena troende vill öfverglänsa den andra, det ena partiet öfverträffa och undertrycka det andra, hvarigenom kraften afledes från den egentliga uppgiften och ödslas bort på sådant, som ej ger någon verklig behållning. Det gäller för hvar och en att för sin del eftersträfva den åt hvar och en erbjudna segerlönen, hvilken vinnes genom trohet på den post, där man ställts, i enig samverkan med alla andra Herrens kämpar. Det är nämligen *striden mot fienderna*, som aposteln vill leda tanken på, samt *stridens mål* och *sättet att utkämpa den*. Man kämpar sina strider med mer eller mindre allvar och uppmärksamhet allt efter det olika värde, man sätter på segerlönen. Nu fara våra andliga fiender efter vårt argesta, vilja skilja oss från Gud och lifvet i honom. Därför är det ingenting mindre än lifvets ovanskliga krona, som står på spel, och, när det gäller ett så högt pris, bör man ju i striden inlägga hela sin varelse, alla de krafter och förmågor, som stå till ens förfogande. Men man lefver ej blott för sig själf. Vi kämpa mot mörkrets makter äfven för andra, och likasom Jesus kom att omintetgöra djäfvulens gärningar i världen omkring sig, så är detta äfven vår uppgift och det i lika hög grad som striden inom oss. Därför äro själar, förda till Herren, en väsentlig del af segerlönen, som alltid bör stå framför oss, och våra lif böra inrättas så, att de i största möjliga mån motsvara de kraf, som ställas på oss för målets nående. Emedan det oftast är inom vår naturliga, sinnliga människa, som frestelserna uppstå, lägger aposteln vikt vid späkandet af sin kropp, på det ej de naturliga drifterna skulle taga öfverhanden. Samma späkning är nödvändig med afseende på själsförmögenheterna, förnuftet och fantasien, hvilka annars så lätt kunna föra en bort från enfaldigheten i Kristus. Men det är ej blott undertryckande, apostelns exempel manar till, utan kufvande, underläggande till tjänst. I stället för att härska skall kroppen (och äfven själen) tjäna de andliga uppgifter, vi sattes i världen att utföra, så vi veta mot hvem, för hvad och på hvilket sätt man bör strida, och att handla efter denna insikt, det är att ej hugga i vädret. Man förspiller då icke tid och krafter på att bekämpa dem, som äro på ens egen sida; man låter ej bisaker locka sig bort från det ena viktiga. Må vi alla sträfva efter den oss förhållna segerkronan och efter själar som lön för vår möda! Må vi äfven pröfva oss och vårt arbete efter Guds ord, så att vi ej förkastas tillika med vårt verk i det sista stora profvet!

*) Sammandrag af C. Bloms anförande vid afskedsmötet i Florakyrkan 22 sept.

"Och si, mig är icke hälften berättadt."

Af *Agnes Forssberg.*

Då drottningen af Saba besökte konung Salomo, fann hon, att verkligheten vida öfverträffade det rykte, hon i sitt hemland hört om honom, och hon utbrast då uti de orden: »Och si, mig är icke hälften berättadt». 1 Kon. 10: 7. Salomos vishet, hans gods, husets byggnad, rätterna på hans bord, tjänarna och deras kläder — allt öfvergick ryktet, som hon hade hört.

Äfven vi kunna säga: »Och si, mig är icke hälften berättadt om *honom*, som en gång sade: »Si, här är mer än Salomo». Ehuru vi ju hört ryktet om Jesus allt ifrån vår barndom och blifvit undervisade om hans härlighet, hafva vi dock icke trott, hvad vi hört och lärt, förrän vi själfva kommit till honom; men om detta skett, hafva vi i sanning fått göra den erfarenheten, att vi funnit mera hos honom, än hvad vår kunskap omfattade, ty: »Hvad intet öga sett och intet öra hört, hvad uti ingen människas hjärta är uppstiget, och hvad Gud beredt dem, som älska honom», det har Gud uppenbarat för oss genom sin Ande. Hans visdom, hans härlighets rikedom, hans tempel, »en byggnad af Gud, ett hus icke gjordt med händer, evigt i himmelen», hans rätter, de dyrbara nådelöftena, och hans tjänare, den otaliga änglaskaran — allt öfverträffar i sanning Salomos härlighet. Drottningen af Saba fick endast se och höra Salomo samt emottaga sådana gåfvor af honom, hvilka blott medförde timlig glädje — om hon blef undervisad till salighet, står icke —, men hennes tacksamhet till honom var mycket stor och tog sig uttryck däri, att hon gaf honom guld, specerier och ädla stenar i myckenhet. Huru mycket mera tacksamma skulle vi då icke vara mot Herren Jesus, som icke blott låter oss höra och se sin härlighet utan har gjort oss till medarfvingar med sig. Är det då för mycket, att vi gifva oss själfva, vår tjänst och vårt guld åt honom? Och han har ju äfven lofvat, att ingen gifver honom något utan att få hundrafaldt igen redan här i tiden.

Men låtom oss nu tänka på dem, som ej ens hört ryktet om vår konung, Herren Jesus Kristus, som kan fylla alla våra behof för tid och evighet. Vid en närmare blick på hedningarnas nöd måste vi äfven med afseende därpå säga: »Och si, mig är icke hälften berättadt!» Vi läsa och tala visserligen om deras nöd, men vi förstå den ej och uppfatta den ej såsom vi borde. Jag äger ej förmåga att beskrifva denna nöd, sådan jag sett den. Om I kunden göra ett besök i ett hedniskt land, t. ex. Kina, hvad skullen I väl få höra och se! Jo, tusentals afgudatempel, fulla med afgudar — somliga hafva ända till 5,000 — hvimlande människoskaror, i hvilkas anleten ofrid och hopplöshet äro tecknade, ljudet af gonggonger och trummor, hvilka nästan ständigt låta höra sig och påminna om att onda andar tillbedjas — är icke detta nog att komma oss att skänka dem vårt deltagande och vår hjälp? Och sedan de hjärtslitande enskildheterna — hvem kan beskrifva dem! Att från vaggan till grafven lefva utan Gud och t. o. m. utan kunskap om honom, det är *nöd*. Att hafva synd, vara medveten därom, känna bördan och följderna däraf utan att dock veta någon väg till befrielse, det är *stor nöd*. Att gå med bäfvan och förskräckelse till ett ovisst mål, det är mycket *stor nöd*. Att gå in i evigheten utan Gud är olyckligt. Att äga kunskap om en hjälp, en Frälsare, ett hopp, om en utväg ur all denna nöd och ej göra något för att hedningarna skola blifva undervisade därom, det är minst sagdt *oförsvarligt*.

Då vi nu snart fira jul och tillsammans med de våra af allt vårt hjärta sjunga änglasången: »*Ära vare Gud i höjden och frid på jorden och till människorna ett godt behag*», så låtom oss ej förglömma, att det är 800 millioner hedningar, som ej kunna instämma i den glädjesången, emedan de intet veta om Barnet i krubban, och låtom oss göra allt, hvad på oss ankommer, att det glada budskapet: *I dag är eder född Frälsaren, som är Kristus, Herren, i Davids stad*, må nå äfven dem.

I hafven fått för intet, gifven för intet.

Minnesgudstjänst öfver martyrerna i T'ai-üen Fu.

Af *A. J—n.*

T'ai-üen Fu, hufvudstaden i provinsen Shansi, har i likhet med många andra kinesiska städer vunnit en sorglig ryktbarhet genom de blodbad på missionärer och infödda kristna, som förra året där anställdes. År 1876 började missionsarbetet i denna provins. Den första station, som öppnades, var T'a-üen Fu. Under den förfärliga hungersnöd, som rasade ett par år senare, fingo missionärerna utdela mycket af de nödhjälpsmedel, som utsändts från England och Amerika. Från den tiden utbredde sig arbetet från år till år.

Före boxarupprorets början funnos öfver 100 stationer, bistationer och bykapell, som stodo i samband med Kina Inland missionen. Äfven flera andra missionssällskap verkade där. Och i öfver 20 år har Herren i sin nåd låtit evangelii budbärare i frihet resa öfver hela provinsen i dess längd och bredd. Så kom sommaren 1900. Boxarupproret hade utbrutit och tycktes likt en mäktig orkan gå fram i denna provins och bortsopa, hvad som kom i dess väg. Den 9 juli s. å. blefvo 45 europeiska och amerikanska missionärer mördade i T'ai-üen Fu på guvernörens befallning. Dylika massakrer anställdes mångenstädes i Shansi, men på intet ställe var antalet af de mördade så stort. Det var en mörk tid för Kina. De infödde kristna förföljdes och jagades som villebråd bland bergen. Dock, det ljusnade åter. Efter årslång natt tyckes morgonen gry. Den 9 juli 1901 — på dagen ett år efter detta rysliga blodbad — anlände till T'ai-üen Fu en expedition — bestående af flera missionärer — som blifvit utsedd att ordna förhållandena i Shansi. Den mottogs med mycken ståt och stora ärebetygelser. Alla de styrande från guvernören till de lägre ämbetsmännen visade den största välvilja och till-

mötesgående. Så snart de förberedande ärendena voro öfverstökade, upptogs frågan om en minnesgudstjänst öfver dem, som där under förra året fingo nedlägga sina lif. Därom skrifver mr Orr-Ewing följande:

Intendenten var fullkomligt villig att tillmötesgå alla våra önskningar.

Så snart guvernören fått veta, att vår resa dit blifvit bestämd, hade han gifvit befallning till Hsien (borgmästaren) att utse en passande begrafningsplats och låtit begrafva kvarlefvorna af de hemgångna vännerna. Tvifvelsutan hade de styrande ofta förut rådplägat om huru de skulle få en tjänlig plats härför, och de hade slutligen lyckats bra samt gjort hviloplatsen för våra kära till en vacker, halft utländsk kyrkogård. Tidigt en morgon reste några af oss ut att bese begrafningsplatsen. Den låg omkring 3 mil (eng.) från staden. Läget var utomordentligt vackert på sluttningen af de östra bergen med utsikt öfver slätten och staden. Några uttryckte dock sin ledsnad öfver att martyrerna ej blifvit begrafna på den gamla kyrkogården, som ligger mycket närmare staden. Platsen är omgifven af en mur, byggd af tegelsten, i ett genombrutet mönster, hvilket gör den fullkomligt synlig utifrån. Porten ligger mot öster. På ömse sidor äro träd planterade äfvensom stora blomster-rabatter. Midt för porten ett stycke inåt står ett kinesiskt sommarhus med trappor på östra och västra sidan. Detta har ett pittoreskt sluttande tak i egendomlig kinesisk stil och är måladt i lysande färger. Det är försedt med ett bord och bänkar af grön-glaseradt kakel. Ifrån denna paviljong kunna vi räkna grafvarne af 34 af dem, som förra året blefvo mördade på gatorna i T'ai-üen Fu utanför guvernörens residens. Dessa grafvar voro byggda af tegelsten, rappade och hvitlimmade samt försedda med ett träkors, hvilket framdeles kommer att utbytas mot ett af sten. Grafvarna stå i fyra rader. Tio män ligga i första raden, åtta gifta kvinnor i andra, nio barn i tredje samt sju ogifta kvinnor i den sista. Det gjorde i sanning ett djupt intryck att stå där och blicka ut öfver dessa grafvar. Om vi ej förut fattat, hvad det förskräckliga blodbadet förra året innebar, så trängde sig verkligheten med allvar inpå oss, när vi stodo och räknade de hemgångnas hviloplatser. Stentaflor med namnen uthuggna i kinesiska skriftecken stodo framför hvarje rad. Hvad det hela beträffar, kan man i sanning säga, att mandarinerna gjort sitt bästa för att visa aktning för de döda, och att deras önskan varit att i någon mån försona det förflutna. Innan vi lämnade Peking hade en öfverenskommelse blifvit gjord med Li-hong-chang, att en »ming-ching» skulle göras, d. v. s. att de bortgångnas namn skulle skrifvas på banér, hvilket af kineserna betecknas som en särskild ärebetygelse till de hädangångnas minne. Intendenten gick äfven in härpå. Vi kommo så öfverens om dagen för begrafnings-processionen. De motsatte sig på det bestämdaste, att banérförarne skulle utgå från guvernörens residens, påstående att utrymmet var för litet för de nödiga förberedelserna. Vi gåfvo vika i denna punkt och samtyckte till att processionen skulle bildas i prefektens (landshöfdingens) residens. Däremot höllo vi fast vid att gudstjänsten, som skulle hållas i staden, borde äga rum just på den plats, där våra vänner blefvo mördade. Guvernören hade hittills ej visat sig, och äfven nu beklagade han, att han af sjukdom var hindrad att deltaga i ceremonien. Efter många underhandlingar beslöts, att minnesfesten skulle hållas torsdagen d. 18 juli kl. 9 f. m. Vi måste skaffa oss passande sorgdräkt och likaså de infödda kristna, som varit i församlingens tjänst. Morgonen randades med det härligaste väder. Strax före kl. 9 stodo våra bärstolar utanför dörren till vår bostad. Fyra bärare hade vi till hvarje stol. Vi buros sålunda till landshöfdingens residens, där vi mottogos af provins-skattmästaren och andra mandariner af högre och lägre rang. Hvarje banér, af tjockt rödt siden med namnen i guldbokstäfver, var infattadt i en ram och bars på en stång. Öfver banéren var fäst något liknande en mandarins baldakin — ehuru mindre — af rödt tyg. Som antalet banér var 19 för missionärerna och ett för de infödda kristna, var anblicken däraf ämnad att göra ett mäktigt intryck. Stadens styresmän

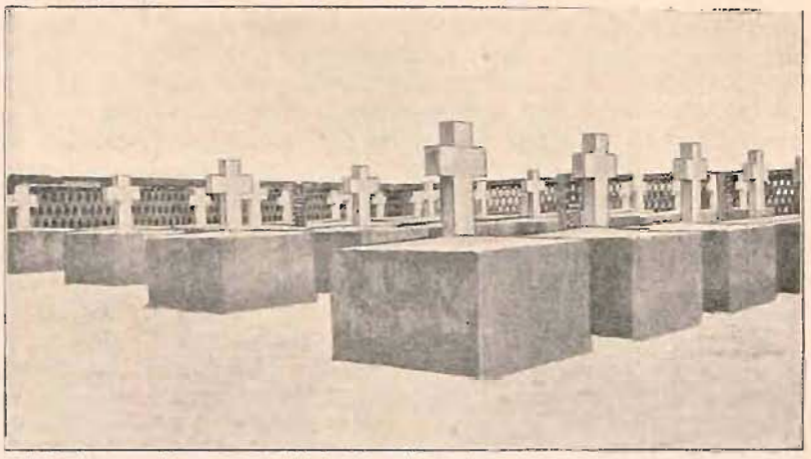

Martyrernas grafvar i T'ai-üen-Fu.

Paviljongen på martyrernas kyrkogård i Tai-üen, Shansi.

och andra inflytelserika och ledande personer gåfvo kransar, som voro placerade på små, egendomligt inrättade bord, öfvertäckta och virade med tyg. Öfver dessa var anbragt ett tak, öfverdraget med tyg i olika färger. Mandarinerna gingo i spetsen för tåget, och på den plats, som utgjorde scenen för förra årets tilldragelse, höll dr Edwards en gudstjänst, som varade en half timme. Därefter bildades processionen och tågade i följande ordning: först kommo män med trummor, så mandarinerna, sedan buros kransarna, därefter 200 infanterister och 50 kavallerister, vidare utländingarna i sina bärstolar och några af församlingsmedlemmarna, så banerförarne och åter församlingsmedlemmar och till sist soldater. Vi skredo framåt mycket sakta genom gatorna, och en vördnadsfull stillhet rådde bland folkhopen. Kl. 1 anlände vi till kyrkogården. Där gingo vi in uti ett af tälten, som var ganska stort och gjordt af kulört tyg. Här bjödos vi på förfriskningar, te och kakor. Sedan inträdde vi på själfva kyrkogården, där vi samlades framför paviljongen, hvarest en af mandarinerna uppläste ett tal, skrifvet af guvernören för detta särskilda tillfälle. Som det var skrifvet i klassisk stil, hade vi nog ej förstått detsamma, om vi ej på förhand fått höra innehållet däraf. Mandarinerna återvände därefter till staden och mr Hoste höll en gudstjänst, som var synnerligen väl lämpad efter det allvarliga intrycket af denna högtidliga stund.

Änglavakt.

Af A. J—n.

»Herrens ängel slår sitt läger omkring dem, som frukta honom, och befriar dem.»

År 1899 var en ovanligt het sommar i Kina. Torkan hade varit långvarig, människor och djur försmäktade och fälten stodo där så förbrända. Vi hade länge bedit om regn, men himlen syntes tillsluten. Så kom en het, kvalmig dag i slutet af juni. Några spridda moln stego upp här och hvar, och småningom skockade de sig tillsammans till svarta ålskmoln, ur hvilka häftiga blixtar ljungade och regn föll i strida strömmar. Våra hjärtan uppfylldes af tack och lof till alla goda gåfvors gifvare. Föga anade vi dock, att det, som bringade välsignelse till så många, nära nog vållade en familjs undergång.

Utanför byn Chong-chen (omkr. en mil från missionsstationen I-shï) bodde en man, vid namn Iang. Han hade genomgått många pröfningar och gjort smärtsamma förluster. I sin nöd hade han börjat söka Herren, den ende, den rätte hjälparen. Två af hans flickor gingo i missionsskolan i I-shï. Deras hem var beläget i den lilla dalklyftan utanför byn. De bodde där i sina grottor. Då åskvädret bröt löst, forsade vattnet i strida strömmar utför berget och började stiga i den lilla dalen. De trodde ej någon fara vara för handen men sökte ändå att fa undan den säd, som nyss blifvit inbärgad. Snart måste dock tanken härpå fara och de i stället söka rädda sina lif. Vattnet steg med hast, och de måste skynda undan. Fadern tog det minsta barnet (omkr. 3 år gammalt) i sina armar och skyndade före för att komma till grannens hem inne i byn. Vattnet stod redan högt; det var svårt att komma fram. Han hade ej kommit mer än halfva vägen, då vattnet nådde nära till midjan. Modern med de två större flickorna, den ena 12 och den andra 14 år gammal, kommo efter men hade svårt att med sina sma fötter behålla fotfäste. Att komma fram till byn var omöjligt. Ett afgudatempel låg i närheten, och fadern skyndade dit och satte den lilla på den höga tempeltrappan. Vattnet steg honom högt öfver midjan. En man, som hört deras rop, sökte komma dem till hjälp men vågade ej; han kastade dock ett rep till fadern, som, sedan han fått den minsta flickan i säkerhet, vände om att rädda de andra. Han gick dem ett stycke till mötes och kastade ena änden af repet till dem. Modern, som höll den 12-åriga flickan vid handen, fattade uti repet, och fadern drog dem så fram till templet. Men hvar var den äldsta flickan? De ropade men erhöllo intet svar. Natten hade nu inbrutit. Säkert trodde de, att hon omkommit. De voro djupt bedröfvade, men modern sade slutligen: »Gud är rättfärdig, hans vägar äro rätta, låtom oss böja oss inför hans vilja och så tacka för *vår* räddning!» De tillbringade natten i templet. Allt, hvad de ägt, var förloradt. Inemot dagbräckningen hörde de en svag röst ropa: »Pappa». De trodde, att de hört fel, men fadern ropade tillbaka: »Ts'ai-feng», och till deras glädje erhöllo de ett svar. Regnet hade upphört, och vattnet sjunkit undan litet. Fadern gick i den riktning, han hört rösten, och fann flickan sittande i ett träd. Hon berättade då följande: »Då jag såg, att jag ej kunde följa min moder utan förlorade fotfäste, fattade jag tag i ett närstående träd och kom upp i en gren och lyckades så hålla mig uppe öfver vattenytan. Jag tyckte mig sitta på vattnet. Jag var rädd och vågade ej ropa. Många gånger var jag nära att släppa taget; jag såg då vid min sida en ljus gestalt och tänkte det var Jesus. Detta uppehöll mitt mod, och jag kände mig förvissad, att jag skulle blifva räddad.» Äntligen började det dagas, och hon vågade ropa på sin fader, som kom och förde henne till sin moder i templet.

Meddelanden från Redaktion.

Våra vänner erinra sig, att ett sällskap missionärer i början af sommaren reste upp till Shansi på kallelse af guvernören för att i samråd med honom ordna missionens angelägenheter inom provinsen. Vi hafva följt dem på deras väg med det största intresse. Vi hafva utaf allt, som passerat, fått det intrycket, att provinsstyrelsen uppriktigt sträfvat att försona oförrätterna i det förflutna. Vi hafva förstått, att, om man undantager boxarligan och det ultra konservativa partiet, kineserna betrakta missionsarbetet med helt andra ögon, än hvad man velat påstå här hemma. Vi hafva med glädje läst den inbjudan, som kommit från myn-

digheterna till både manliga och kvinnliga missionärer att återvända och upptaga den afbrutna missionsverksamheten inom provinsen. Vi hafva hört, hur ädelmodigt guvernören och öfriga ämbetsmän antagit sig de genom förföljelsen utarmade kristna, återgifvit dem deras hem och erbjudit sig att godtgöra de förluster, de lidit. Efter guvernörens önskan hafva missionärerna utnämnt en eller flera af de ledande männen i de kristna församlingarne inom hvarje distrikt, hvilka hafva att undersöka hvilka förluster de kristna lidit och pröfva, hur stor ersättning de böra få.

Vi återgifva här i öfversättning ett bref, som dessa missionärer tillställt dessa män genom C. I. M:s direktor (D. E. Hoste) för att tjäna till ledning i arbetet.

Efter bön och rådplägning hafva vi, Orr-Ewing, Tjäder, Taylor och undertecknad samt de kinesiska pastorerna och äldste beslutit att välja vissa män inom hvarje distrikt att sköta kyrkans angelägenheter i berörda afseende. Jag har redan inlämnat edra namn till det ämbetsverk, som har dessa affärer om hand, och uttrycker härmed min önskan, att hvar och en af eder så skyndsamt ske kan gör sitt bästa att ordna förhållandena. Detta är ett synnerligen viktigt uppdrag, ty mångas lif och heder hänger därpå. Därför beder jag eder ihärdigt att söka Herrens ledning och hjälp.

Det är nödvändigt under dessa omständigheter, att I ären så till sinnes, som Jesus var, och ären synnerligen angelägna om Herrens ära samt helt bortsen från egen fördel.

Kristna, hvars anhöriga blifvit mördade under förföljelsen, välja den bästa vägen, om de betrakta dem som blodsvittnen för Kristi namns skull och därför ej anmäla saken för öfverheten. Skulle detta likväl vara omöjligt för dem, må de inlämna en redogörelse för förloppet och låta saken afgöras enligt lag.

De, som blifvit sårade eller på något sätt lemlästade, men som hafva tillräckliga medel för sin existens, göra väl i att förlåta sina fiender och ej anmäla saken för öfverheten.

Skulle de åter ej kunna handla så, må den, som blifvit utsedd i hvarje distrikt, meddela saken till domaren, som först skall noga undersöka den och sedan ingifva berättelse därom till ämbetsverket.

Änkor och barn, som genom förföljelsen lämnats utan stöd, äro berättigade till hjälp, och vi hafva uppgjort särskilda bestämmelser för dem. Har någon blifvit plundrad, uppsätte han en förteckning öfver förlorad egendom; men detta skall ske mycket omsorgsfullt och fullkomlig öfverensstämmelse med sanningen, att icke genom någon eder oärlighet Herrens namn må blifva smädadt af edra fiender, i hvilket fall hvarken ämbetsmännen eller kyrkan vilja hafva något med eder att skaffa.

De, som blifvit utsedda att sköta dessa angelägenheter, måste noga undersöka, om allt är öfverensstämmande med sanningen, i hvilket fall de må upprätta en lista på det förlorade att genom mig öfverlämnas till ämbetsverket. De böra sedan i stillhet afvakta ersättningens erhållande.

Kopior af detta bref måste sändas till alla ledamöter, som fått detta uppdrag, att det må tjäna dem som ledning vid skötandet af dessa angelägenheter.

Må den treenige Guden leda hvar och en af eder! Amen. *D. E. Hoste.*

* * *

Från *Kina Inland Missionen* hafva, inberäknade dem, som komma att afresa den 16 dec., under hösten utgått 76 missionärer till Kina. Af dessa äro 16 nya arbetare, alla de öfriga hafva förut varit på fältet.

* * *

Medan prins Chun, som framförde Kinas ursäkt till kejsar Wilhelm för mordet på tyska sändebudet i Peking, von Kettler, uppehöll sig i Berlin, emottog han en deputation från de tyska evangeliska missionssällskapen, hvilken öfverlämnade till honom 2:ne ex. af det Nya testamentet, det ena på kinesiska och det andra på tyska. Han hade förut emottagit en liknande deputation i Shanghai, representerande de olika missionssällskap, som arbeta i Kina.

Brefafdelningen

Utdrag ur bref lämnas härnedan från fröknarna M. Harms, S. Lagergren och löjtnant J. Bölling, alla tre i London, samt från missionär Stålhammar på resa, kinesiska evangelisten Kao till missionär Tjäder och skolflickan Manao till fröken Prytz.

Dessutom införas tvenne bref från missionär Tjäder: ett till sekreteraren och ett till missionsvännerna.

London den 14 november 1901.

Käre broder i Herren!

»I Herrens fruktan är ett mäktigt stöd, och för sina barn är han en tillflykt.» Ordspr. 14: 26.

Bor fortfarande här hos fru Brodie men kommer att flytta till miss Soltau i morgon och stannar där tills om måndag morgon kl. 8, då vi bryta upp. Vi blifva en stor skara, som kommer att gå ut från C. I. M. den 18 dennes. Dessutom komma 10 missionärer från Prestbyterianska kyrkan och sex eller sju från Norge att resa med samma båt. Miss Soltau tror, att nästan hela andra klassen blir upptagen af missionärer. — Bed Gud, att vi alla blifva så fyllda med honom själf, att de, som icke känna honom, måtte blifva dragna till honom. Hoppas, att Gud gifver oss godt väder, så att vi få tillfälle att studera hans ord tillsammans och att bedja. Är särskildt tacksam, att herr och fru Conway komma i vårt

sällskap. De synas så uppfyllda af Kristi kärlek. Trots alla de lidanden, de utstodo i fjol, prisa och tacka de Herren för att de få återvända till Kina.

Vi hafva haft välsignade möten såväl i Exeter Hall som på C. I M. Alla missionärerna synas vara så fulla af tack och lof till Herren öfver att dörrarna till Kina åter blifvit öppnade. Mr Rudland, som arbetat 36 år i Kina, kommer att med fru och barn återvända »hem», såsom han uttryckte sig. Han har näml. känt sig såsom en främling under dessa 3:ne år, de varit i England, flyttande från plats till plats.

Mr Argento bad missionsvännerna uppehålla honom i sina förböner, när han nu återvänder till samma plats, hvarest han utstod så gräsliga lidanden i fjol och på ett så underbart sätt blef räddad från döden, att Kristi kärlek må så fylla honom, att han äfven må kunna älska den man, som höjde svärdet för att afhugga hans hufvud och hällde olja öfver honom och därefter tände bålet.

Eder i Herren tillgifne

Maria Harms.

* * *

London den 16 november 1901.

Käre herr Holmgren!

Rik frid och nåd!

Min tid är sysselsatt från morgon till afton. Två dagar i veckan, tisdagar och torsdagar, gå en af de engelska systrarna och jag till en »Medical Mission» och deltaga där i allt förekommande arbete och försöka lära så mycket sjukvård som möjligt. Vi tura om med att stanna inne och hjälpa de patienter, som äro i stånd att själfva komma till »the Med. Mission», och med att gå och besöka de sjuka i deras hem. Det är många gånger ett svårt arbete men så kärt. Vi ha så rika tillfällen att så den goda säden. Vi träffa på så många katoliker, och det är riktigt hjärtslitande att höra alla villfarelser och lögner, de katolska prästerna och barmhärtighetssystrarna lära dem. De äro förbjudna att lyssna till Guds ord. När jag här om dagen talade med en liten 13-årig flicka och berättade henne om Golgata och om korset, afbröt hon mig och sade: »Please nurce, donot tell me any thing about those things, I have to go to confession to-morrow» = Var så god, sköterska, och berätta mig ingenting om dessa saker, jag måste i morgon gå till bikten. Och om de nunnor, som undervisa i den katolska skolan, visste, att hon lyssnade till våra ord, skulle de nästa dag sla henne. Är det ej hjärtslitande att tänka, att äfven de små oskyldiga barnen ha att bikta sig, att de så tidigt få lära all den synd, som följer med bikten. Det är så svårt att veta, om vi böra tala till den lilla flickan eller ej. Gud har så lagt henne på vårt hjärta.

Vi ha bibelstudier för miss Soltau och mrs Soltau, teologiska studier för en miss Orchard. Så studera vi hednareligionerna och kinesiska. Mr Brock från Kina undervisar oss i kinesiska en gång i veckan. Vi hålla just på med »the radicals». Min tid är således mycket upptagen, men jag är så tacksam till Gud, för hvad jag kan lära. Det är allt »training» för Kina, för det arbete min käre Fader utsett för mig där.

Vi hade ett sådant skönt bönemöte vid C. I. M. i afton. Flera af dem, som gå till Kina den 18, nästa måndag, talade. Maria Harms bland andra. Gud hjälpte henne underbart. Mr Wood hade just haft bref från mr Saunders. Mrs Saunders har genomgått två operationer, som ni kanske hört, och är ännu mycket klen och dålig. Och till råga på allt ligga deras två små barn nu sjuka i mässling. Bed för dem!

Jag förmodar, Ni hört, att de två bröderna Polhill-Turner hyrt sig rum i Cambridge för att kunna komma i nära beröring med de unga, som studera där. De ha sina möten för Kina i sitt eget rum. I början kom endast en student, men nu komma ända till 17 studenter. Bröderna Polhill-Turner äro två af »The Cambridge-seven», och deras hjärteönskan är att kunna vinna flera universitetsmän för Kina, och för detta ändamål ha de uppgifvit hemlif och allt. Må Gud löna dem rikligen!

Den 18 november.

I går hade vi svenskar ett bönemöte på svenska på C. I. M. Miss Williamson var vänlig nog att låta oss vara i ett af deras förmak. Vi voro 9 svenskar: Maria Harms, Inez Berzelius, löjtnant Bölling, tre bröder tillhörande Helgelseförbundet, fröken Palm, jag tror hon tillhör Missionsförbundet, en finsk broder och så jag. Vi hade en skön stund tillsammans. Vi hoppas få mötas snart igen på ett svenskt bönemöte.

Jag måste nu säga farväl, för vi skola alla gå öfver till C. I. M. för att taga det sista farväl af våra älskade, som lämna oss i dag för att draga ut till Kina. Vår kära Maria kunde ej resa ut med ett mera utvaldt sällskap.

Varma hälsningar till alla kära i Herren från eder i Jesus förbundna

Signe Lagergren.

* * *

London den 20 november 1901.

Käre broder!

»Frukta icke du jord, men fröjda dig och gläds! ty stora ting kan Herren göra.» Joel 2: 21.

Det har under denna månad, jag varit här, hållits åtskilliga Kinamöten i olika delar af London och under stor tillslutning. Särskildt var det ett mycket dyrbart möte i Exeter Hall. Synnerligen glädjande var Mr. Sloans berättelse om sin resa i Kina och besök på olika platser. Tråkigt nog fick jag så föga del af innehållet, då jag tjänade vid dörrarne och därtill förstod endast en del af det, jag lyckades uppsnappa. Emellertid tyckes sista årets händelser i Kina hafva gifvit ett märkvärdigt ökadt intresse bland de kristna härstädes för Herrens rikssak i detta land. Därom bära de vanliga bönemötena på lördagseftermiddagarne här i Ch. I. M:s hem nogsamt vittne. Samlingssalen (den du nog sett) vill knappast rymma de många, som med Kinas nöd på sina hjärtan komma för att tillbringa flera timmar i bön för detta land. Det är underbart, hvilken stillhetens och längtans

ande, som förnimmes vid dessa möten, trots att de ofta draga långt ut på tiden. Torsdagen den 14 nov. voro ett rätt stort antal missionärer och missionsvänner samlade på missionshemmet för att för sista gången med de utresande fira Herrens måltid. Det var en stund, som nog ingen lätt förgäter. Mäktigt var Guds Ande närvarande, och man kände mer än annars, att man var ett i Kristus, oaktadt det var en samling af människor tillhörande så olika denominationer.

Vid lördagens bönemöte hade de missionärer, som ej vid föregående möten talat, tillfälle att säga några afskedsord. Så gjorde äfven syster Maria Harms. Hon talade om Herren som hennes herde, hvarför hon med glädje kunde motse sin resa ut till det främmande landet. Mr. Wood talade varmt och uppmuntrande till dessa, som nu snart skulle lämna England. Särskildt vände han sig till fr. Harms såsom främling, tillönskande henne Guds rika välsignelse.

På måndag eftermiddag afreste samtliga missionärerna med tåg från Waterloo station till Southampton, där båten väntade dem. Senare har jag hört, att båten blifvit fördröjd, så att de fingo nog en dags väntan därstädes. Innan afresan från hemmet här var ett kort gripande bönemöte, då gamle mr. Broomhall för sista gången framlade resenärerna inför nådens tron.

Nu äro de som sagdt ute på sjön. Emellertid har just i går och i dag utbrutit ett ganska svårt väder, så deras sjöresa blir kanske svår, om detta håller i. Bedjen för dem! Fröken Harms såg så *strålande* glad ut när hon reste. »Jag är så lycklig», sade hon. Hon sade, att hon nyss skrifvit till dig, men bad hon mig framföra hennes hjärtliga hälsning såväl till dig som till de öfriga vännerna. Måste nu sluta dessa rader.

Hälsa alla vännerna!

Din i Herren tillgifne broder
Jakob Bölling.

* * *

Ombord å Stuttgart.

Röda hafvet den 22 oktober 1901.

Guds frid!

»Herren skall strida för eder, och I skolen hålla eder stilla.»

Vi hafva rest 1½ dag på Röda hafvet och hafva haft förskräckligt varmt; vi hafva 2 à 3 dagar kvar till Aden. Både Carl och jag äro friska. Vi lämnade Port Said kl. 6 e. m. När vi vaknade följande morgon, hade vi just kommit till Bittersjöarna. Dessa trakter tycker jag alltid äro så högtidliga att fara igenom. Jag läste på morgonen i 2 Moseb. berättelsen om Israels barn och huru Herren visade sin härlighet, och sedan vid vår gemensamma morgonbön hade vi samma text.

Framför låg samma öken, som står omtalad i 2 Mos. 13: 18. Den stora karavanvägen till »felisteernas land, som var den genaste», 2 Mos. 13: 17, passerar man ännu i dag närmare Port Said. Och samma höga berg, som begränsar öknen mot sydost, reser sig där ännu i dag. Under de 3,000 år, som hafva förflutit, sedan Israels folk drog fram här, har emellertid hafsviken grundat upp sig genom ökensanden, och så har den gräfda Suezkanalen dränat ut landet. När Moses förde folket ut ur Egypten, hängde Bittersjöarna ännu tillsammans med det öfriga hafvet, och den starka östanvinden, som Herren lät blåsa, dref just undan det grunda vattnet från hafsbottnen in i Bittersjöarna, och så gick Israels folk öfver; när sedan Egyptierna försökte detsamma, återvände vattenmassorna och dränkte dem. När man så här reser öfver själfva trakten för tilldragelsen och ser allting, så blir Herren så stor för ens ögon. »Saliga äro de, som icke se, och dock tro.»

Det var då, som de trodde hans ord och de sjöngo hans lof. Ps. 107: 12. Men snart glömde de Herrens mäktiga gärningar.

Vi framkommo till Suez vid middagstiden samt lämnade efter en stund hamnen på väg ut åt Röda hafvet. Vi hafva haft fullkomlig medvind, hvilket gör, att hettan kännes så mycket mera. Utom oss missionärer, hvilka ju utgöra flertalet, hafva vi ett 10-tal tyskar såsom medpassagerare. De äro den vanliga kortspelande, bierdrickande och skräflande typen, som man möter under resor i fjärran östern. I Suez stego tre stycken fint klädda araber ombord såsom passagerare. De äro allvarliga och stilla muselmän. Jag skämmes å kristenhetens vägnar, när de eller andra hedningar få bevittna européernas ohyfsade och plumpa uppförande. — Gud tröstade mig emellertid, när jag tänkte på Natanaels utrop i Joh. 1: 46. »Kan något godt vara från Nasaret?» — Samma utrop göra kanske muhammedaner och kineser, när de i sina hamnstäder få bevittna västerländingarnas ogudaktiga lif. Vi missionärer vittna om Jesus, och de svara: »Kan något godt vara hos västerländingarna?» Men pris ske Gud, vi kunna frimodigt inbjuda dem till att komma och se och höra om frälsningen i Jesus Kristus. Nasaret kanske hade allt skäl att anses som ett ogudaktighetens näste, och likväl var det där, som världens Frälsare, Jesus Kristus, tillbragte sin uppväxttid. Trots all otro och en ogudaktighet, som på vissa platser kanske öfvergår hedningarnas, äga vi likväl i Jesus Kristus gudaktighetens hemlighet.

Vi hafva haft rätt varmt i Röda hafvet — 95—97 grader F. Hoppas det blir bättre i fortsättningen.

Många hälsningar till syskonen på missionshemmet.

Vi hafva i afton nyss passerat förbi »de 12 apostlarna» i sundet vid Babelmandeb; det råder nu om aftnarna ett glänsande månsken. Vi hafva mycket roligt med att sjunga och prisa Gud på däck efter kvällsvarden.

I Herren tillgifne
Gustaf Adolf.

* * *

Från Kina.

Nedanstående är skrifvet af Kao, evangelist i Tongcheo, och ställdt till C. H. Tjäder. Först redogör han i detalj för utdelningen af de hungersnödsmedel, han fått att förvalta. Sedan fortsätter han som följer:

Som hungersnöden är mycket svår, hade det varit godt, om man kunnat utsträcka hjälpen till än vidare

kretsar, så att om möjligt alla kommit i åtnjutande däraf. Emellertid hafva de, som fått understöd, öfverallt uttryckt sin stora glädje däröfver. De hafva först tackat Herren för hans stora barmhärtighet. Sedan önska de också betyga gifvarne sin tacksamhet för deras kärlek äfvensom Eder för edert stora besvär med utdelningen.

Vi förstå, att Herren genom dessa penningemedel velat gifva oss ett nytt prof på sin nåd. Därför hafva såväl de, som fått mera, som de, hvilka fått mindre, fröjdats. Vi hafva däri sett, huru Herren, enligt sitt ord, hör, då den fattige ropar till honom. Herren säger: »De ropade till Herren, och han svarade dem». Förvisso hafva dessa penningar kommit såsom svar på de fattigas rop. Därför böra vi nu af allt hjärta tacka Herren. Jag beder Eder också att, så snart detta bref kommit Eder tillhanda, framföra till dem i edert hemland, som sändt dessa hungersnödsmedel, denna hälsning från mig: »I ären af Herren älskade, ty Herren älskar en glad gifvare, och salige äro de barmhärtige, och det är saligare att gifva än taga, och vidare: hvilken som har denna världens goda och ser sin broder vara nödställd och tillsluter sitt hjärta för honom, huru förblifver Guds kärlek i honom.» Följande språk beder jag Eder också sända till gifvarne: »Säll är den, som låter sig vårda om den arme; honom skall Herren hjälpa på olyckans dag. Herren skall bevara honom och behålla honom vid lif; han skall prisas säll i landet, och du skall icke öfverlämna honom åt hans fienders vilja. Herren skall bistå honom på sjukbädden; när han är krank, förvandlar du alldeles hans läger.» Ps. 41: 2—4 samt 2 Kor. 9: 8—13. »Min Gud är mäktig att låta all nåd öfverflöda till eder, på det att I uti allt mån alltid hafva nog och öfverflöda till allt godt verk, såsom det är skrifvet: »Han utströdde, han gaf åt de fattiga, hans rättfärdighet förblifver evinnerligen.» Och den, som gifver säd åt såningsmannen och bröd till spis, han skall ock gifva och förmera edert utsäde och föröka eder rättfärdighets frukter, så att I uti allt varden rika till all gifmildhet i enfald, hvilken genom oss verkar tacksägelse till Gud. Ty tjänsten med denna undsättning fyller icke allenast de heligas brist, utan öfverflödar ock genom många tacksägelser till Gud, då de genom profvet af denna tjänst föranledas att prisa Gud för eder lydaktiga bekännelse till Kristi evangelium och för edert deltagande i enfald för dem och för alla.»

Jag har flera gånger blifvit uppmanad af Eder att förtrösta på lefvande Gud. Var ej orolig för mig. Jag lefver i förvissningen om nya fördelsens nåd och vill med glädje fortsätta att löpa på sanningens och fridens väg. Jag beder Eder: bed för mig enträget, att jag må fullborda det Guds verk, som blifvit mig ombetrodt, att jag ej får falla i en Kains eller Bileams eller Korahs eller Demas villfarelse.

Min hjärtliga hälsning till alla missionärerna!

Ringe brodern
Kao Ming-shuen.

* * *

»Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet.»

»Församlingsmedlemmarne och de, som visat intresse i evangelium i Hai-cheo, hafva alla blifvit bevarade från att falla i opiumlasten eller börja spela kort. De tjäna alla Herren med nit. Då jag ser deras tro, sjunger jag i mitt hjärta: Halleluja.

Mycket ledsamt är det med vår lärare, ty ännu har han icke bättrat sig. Jag vet intet sätt, på hvilket jag skulle kunna förmana honom, ej heller träffar jag honom ofta. Han lär icke hafva något att lefva af.

Nu upphöjas i sanning de kristna i Kina. Ämbetsmännen göra allt för att beskydda dem, och ingen vågar att resa sig upp emot dem. — Till hvilken stad missionär Tjäder än anländer, komma mandarinerna, de betydande männen på platsen, ja, hela befolkningen ut för att taga emot honom, alldeles på samma sätt som när Jesus ingick i Jeriko.

Bed mycket för Herrens lärjungar i Kina! Ibland är mitt hjärta så sorgset, när jag tänker på, att de kunna blifva frestade till svårt högmod. Det är ett fint sätt, som djäfvulen använder för att få dem att falla i synd. Förra året begagnade han sig af förföljelsernas stormar för att få dem att förneka Herren. I år söker han att med upphöjelse förleda dem till högmod. Bed mycket för mig, att Jesus må bevara mig, så att jag icke faller i djäfvulens snaror!»

Chang Ma-nao.

Den lärare, som Ma-nao omnämner, är Flickskolans i Hai-cheo lärare, Chang. Redan, innan vi lämnade Kina, hade vi våra farhågor rörande honom, och dessa hafva nu bevisat sig vara grundade. Han lär tagit till opiumpipan och äfven en tid bott i ett tempel och där slagit på gong-gongen vid afgudatjänsterna. Vänner, viljen I icke förena eder med oss och bedja, att Herren må återföra detta sitt vilsna barn, på samma gång som I nog med oss viljen prisa honom, att de andra kristna blifvit bevarade?

* * *

Från skolans husmoder *Ioh-ta-sao* har också anländt bref, däri hon omtalar, att under förföljelserna förra året sökte de tvinga henne att binda sina fötter, men hon gjorde det icke. Hon slutar sitt bref med:

»Jag hoppas, Ni beder mycket för mig, att Gud må stärka min tro, så att jag intill döden icke må lämna honom. Lofvad vare Gud, att han gifvit oss Jesus, att vi genom honom kunna hafva umgänge i bönen och hoppet om himmelen.»

Frida Prytz.

* * *

Si-ngan Shensi den 18 september 1901.

Älskade broder!

Nåd och frid!

Härmed resebref från P'u-chou. Förlåt, att jag ännu ej hunnit afsända bref från T'ai-üen, Cin-ch'eng, Hai-cheo m. fl. platser, men det skall komma. Är så öfverhopad

med göromål, att det ej vill blifva någon tid öfrig för brefskrifning. Ankommo hit förra fredagen och hoppas idag kunna lämna denna stad.

Har fått 6,000 tael af de från Amerika ankomna nödhjälpsmedlen genom mr Duncan, som har dem om hand. Tänker nu resa för att utdela dem i Hanch'eng-distriktet, emedan nöden där varit stor. — Hoppas, att bröderna nu äro på väg hit upp till oss enl. mitt bref från Paotingfu af den 25:te sistlidne juni. Dessa provinser äro nu fullkomligt pacificerade. Har bedt mr Stevensen låta eskortera min hustru och de öfriga systrarna hit upp, så jag hoppas slippa att göra den långa resan ned till kusten.

Vi få nu ändtligen andas ut, emedan den starka hettan är öfver. Pris ske Gud! Jag har nu god matlust igen och får lägga bort solfjädern. Efter besöket i Hanch'eng resa vi, vill Gud, till Me-ti och därifrån för att besöka de kristna i Honan. Bedjen för oss, älskade syskon!

Mycket tillgifne
C. H. Tjäder.

* * *

Pu-chou den 30 augusti 1901.

Kära missionsvänner!

Jag skattar mig mycket lycklig, som så här får resa omkring från station till station och leda stormötena, där vi med Guds dyra ord söka upprätta, styrka, trösta och förmana Herrens pröfvade heliga. Tack, att I bedjen för oss!

I onsdags eftermiddag (d. 28:de dennes) ankommo våra fyra vagnar med den lilla missionstruppen till Pu-chou, och fingo vi ett hjärtligt mottagande. Prefekten Li och distriktsmandarinen Hang (som för fyra år sedan bar sig ytterst ogrannlaga åt mot mig) och andra civila och militära ämbetsmän voro till mötes utanför staden, där äfven en stor skara folk var samlad. I en särskild uppförd paviljong bjöds jag på te och konfekt m. m. och underhölls en kort stund af dessa värdar. Redan ett långt stycke utanför staden var ett 30-tal af de troende tillstädes och

emottogo oss med sång,

ledd af dragspelsmusik. Stor var den ömsesidiga glädjen vid återseendet, och fleras ögon glänste, fuktade af tårar. Den som kunde bära dessa kära själar och lägga dem alla i Jesu famn, ty sådana finnas, hvilkas bekantskap med Frälsaren ännu behöfver mycket fördjupas.

Mötet i den lilla paviljongen var snart öfver och tåget på väg in i staden. Hvilken procession! I spetsen gingo mandarinens vanliga förelöpare, hvaraf en med den stora röda baldakinen (tyghimmel) och en med en väldig gonggong, som då och då dånade genom folkmassan, därefter gossar klädda i dräkter från föregående dynastiers tid, bärande förgyllda skyltar med officiella titlar etc. etc.; så poliser i paraduniform och soldater, som buro olika äldre och nyare vapen, samt slutligen den nu tillökta skaran af troende, med ljudlig röst sjungande den ena kristliga sången efter den andra. Sällan har en sådan procession genomtågat en hednisk stads gator i Kina och kanske aldrig förr i Shansi.

Då vi betänka, att detta officiella mottagande dyrt förvärfvats genom älskade trossyskons blod och vidare att ämbetsmännen tillerkänna oss detsamma på grund af befallning från högre ort, under det de kanske i sina hjärtan förbanna oss såsom Kinas besegrare, känna vi oss liksom förkrossade och gå att utgjuta våra hjärtan i bön till honom, som allena kan komma Kinas styresmän att i Messias mottaga nationens ende räddare från andlig och lekamlig undergång.

Emedan vi hoppas få hålla stormöte här under nästa söndag och måndag, hafva vi begärt af prefekten att få taga in i den kejserliga akademien eller *Kung-üen.* Dess rymliga salar och gårdar hafva också genast blifvit rengjorda och ställda till vår disposition. Detta är det mest storartade hotell, vi hittills bebott, sedan afresan från Peking den 19:de juni. Jag begagnar samma säng som den dödsdömde prins Chuang använde, innan han den 20:de sistl. febr. på kejserlig befallning tog sig af daga genom hängning. Härom berättas:

På e. m. samma dag ankom plötsligt till Pu-chou en skara af omkring 100 ryttare, anförda af general *Ing.* I ett nu stänges alla stadens fyra portar samt bevakas strängt. Generalen inträder därpå med ett väpnadt följe i krigsgudens tempel (Kuan-ti-miao), dit prinsen flyttat: han förevisar den kejserliga ordern samt säger sig vara kommen för att se densamma gå i verkställighet.

Det säges, att prinsen mött sitt öde med mod och resignation, att han sade sig vara vilseledd, men att han ändock nu doge för sitt fosterland. Iklädd paraduniform lyftes därpå den dödsdömde af några soldater medelst ett rep upp under en hög takbjälke, och snart var han ej mera bland de lefvandes antal. Omedelbart därefter förseglades tempelportarna och depesch afgick till hofvet i Singan, att domen gått i verkställighet.

När man tänker på, hurusom missionärer nu bebo några af prinsarnas palatser i Peking, där förra årets sommar de kristna dömdes till döden och afrättades, påminnes man om orden i det gamla förbundets bok:

Din säd besitte sina fienders portar. 1 Mos. 22: 17, samt ordet i Rom. 12: 10: *Min är hämnden, jag skall vedergälla, säger Herren.*

Af de nödhjälpsmedel, hvilka de kära svenska kristna hopsamlat, hafva nu alla de troende och katekumenerna inom våra distrikt i Shansi och Shensi fått emottaga 2: 50 tael per man. Så har t. ex. en familj på 10 medlemmar fått 25 tael. I Shensi hafva katekumenerna endast fått 1: 50 tael per man, oafsedt om de varit äldre eller yngre, emedan underrättelse ingått, att de troende i Iong-ning, Honan, fått sin gröda förstörd genom hagel och således behöfde hjälp. Vi hoppas med första kunna besöka dessa platser. I Shansi har utdelats till de troende och katekumenerna inalles 2,300 tael. Till utomstående har gifvits följande summor: till Üin-ch'engs fattiga 600 tael, till dem i Hai-cheo 300, i Ishi 300, i Lin-chin 200 samt i Pu-choudistriktet 2,000 tael. Nöden har varit ganska stor i dessa trakter under sistl. vinter.

Höstskörden är snart mogen och *lofvar blifva mycket god.* Regn har näml. fallit med korta mellanrum öfver nästan hela Shansi och större delen af Shensi under de sista fyra månaderna, så att hirsen (det viktigaste af höstsädet) samt majsen m. fl. sädesslag kunnat sås, och nu stå fälten böljande och väntande på skäran.

Se här en nyhet från Shansi. — Kejserliga kinesiska postverket har just öppnat postkontor i Tai-üen.

Pu-chou lördagen den 31 augusti på aftonen.

Antalet af troende och katekumener, som hittills anländt för att närvara vid missionsmötet, uppgår redan till 150 personer. Gemensam aftonbön har hållits i Akademiens stora domsal. Hvem hade kunnat drömma om något sådant för ett år sedan, då Herrens helige slaktades och hans profeter dräptes i massor. Hans högra hand kan allting förvandla. — Här en liten parentes. På eftermiddagen samma dag vi anlände till Pu-chou (i onsdags), aflade stadens sex förnämsta ämbetsmän sin visit. Prefekten tog först till orda och bad på distriktsmandarinen Hang-lao-ies vägnar om ursäkt för dennes uppförande mot mig sommaren 1897. Herr Hang reste sig på ett gifvet tecken af prefekten och gjorde en bugning. Jag svarade, att jag förlät honom gärna och uttryckte sedan mitt beklagande af att Kina fått lida så mycket under förra året, genom att så många af dess styresmän varit missledda. Dessa frukta nu, att deras forna förtryck mot de kristna och deras ringaktning af missionärerna skall inberättas till intendenten för den i provinsens hufvudstad inrättade byrån för ärenden rörande utländingarna.

* * *

Puchou tisdagen d. 2:dra sept.

Missionsmötet är nu öfver och besökarna hafva återvändt till sina resp. byar, somliga 40 kilometer aflägsna. Söndagen och gårdagen voro båda välsignelserika dagar. Deltagarnas antal har uppgått till öfver 200 och utgifterna för mat, täckens hyrande etc. etc. till 72 tael. Fyra möten hafva hållits hvarje dag, kl. 8 och kl. 11 fm. samt 4 och 7 em. — ledda af olika talare — under hvilka Herren själf genom sin Ande talade till mångas hjärtan. En talare påpekade, att vi borde tacka Herren för fyra olika slags nåd:

1. Guds stora frälsande nåd genom Kristus.
2. Att de, som predika denna nåd, ännu funnos till och nu åter kommit ibland oss.
3. Att vi här fått en så utomordentlig lämplig plats att samlas på, och att våra kapell ej äro nedbrända eller förstörda.
4. Att genom europeiska vänners penningar så många kunnat samlas under två hela dagar för att lyssna till Herrens ord och dessutom äfven fått emottaga nödhjälp.

Evangelisten Chang talade godt och lärorikt.

En annan talade öfver ämnet: Seger öfver sig själf, sägande bland annat: »Då vi i dag äro samlade i själfva den konfucianska universitetsbyggnaden, tränger sig en fråga inpå oss, hvarför denna moralfilosofi ej gjort ett djupare intryck på nationens inre lif och samvete, och vi vilja svara: Emedan densamma saknar den himmelska kraft, som sätter individen i stånd att på sig förverkliga vår text i dag.»

Evangelisten Kao från Tong-cheo-fu gjorde också ett godt inlägg.

I Herren tillgifne
Henrik Tjäder.

Våra nya arbetare.

Sigrid Bengtsson.
Se Sinims Land för Juni 1900.

Maria Harms.

Maria Harms föddes d. 27 febr. 1871 i Karlshamn. Föräldrarna voro sjökaptenen A. Harms och hans hustru i första giftet, född Söderlund. — Skolunderbyggnad erhöll hon först i privatskola och sedan vid Karlshamns elementarläroverk för flickor; vann inträde 1893 på Sophiahemmet och erhöll i dec. 1896 plats såsom öfversköterska vid länslasarettet i Mariestad, hvilken anställning hon innehade till 1899, hvilket år hon på hösten reste till London för att förbereda sig för sitt blifvande missionsarbete i Kina, dit hon skulle hafva utgått ett år tidigare, om ej oroligheterna under 1900 lagt hinder i vägen. Under väntanstiden har hon ägnat sig åt enskild sjukvård i London. Såsom meddelades i föregående nr af denna tidning, afskildes hon vid vårt höstmöte och anträdde resan från London till Kina den 18 nov.

Fröken Harms var mycket sökt af Herren under sin konfirmationstid och erhöll 2:ne år därefter en kraftig väckelse men kom dock först på våren 1896 till frid med Gud. — Angående sin missionskallelse skrifver hon i sin ansökan: »Mitt intresse för missionen väcktes denna vår (1898) genom läsandet af missionslitteratur; särskildt kände jag varmt intresse för Kina, sedan jag i boken 'Kvinnans arbete för kvinnan i Kina', fått en vidare inblick uti å ena sidan huru stort mörkret och å den andra huru stort behofvet af arbetare är på detta fält. Under bön till Herren öfverlämnade jag mig helt åt hans tjänst, om han ville sända mig till Kina. Jag har sedan stilla förbidat honom. Öppnar han väg går jag åstad med glädje, viss om att han är mäktig att med sin kraft uppfylla det mest svaga och hjälplösa af sina barn. Ofta har jag sagt till Herren: jag är för ringa och ovärdig denna kallelse, men han har svarat: hvad du har att göra är att vara stilla. Det är icke du utan jag, som skall utföra verket. Lita på mig.»

*

Ernst Ossian Beinhoff är född i Eksjö den 12 jan. 1879. Föräldrarna äro tekniske konstruktören J. E. Sandelin och hans hustru Lovisa, numera bosatta i Uppsala. Från Eksjö flyttade föräldrarna till Helsingborg, där sonen genomgick 4:de klassen i Reallläroverket, men han hade särskild håg för den mekaniska banan. 1894 inskrefs han vid Tekniska skolan i Stockholm och fortsatte sina studier där till våren 1896, hvarefter han vistades på ett par verkstäder för praktisk utbildning.

Uppfostrad uti ett gudfruktigt hem var Beinhoff ofta besökt af Guds Helige Ande, men ej förr än i febr. 1896 öfverlämnade han sig åt Herren och kom till frid.* »Från denna stund», berättar han själf, »blef missionens heliga sak mycket viktig för mitt hjärta.» K. F. U. M. besöktes i mars 1896 af den nitiske arbetaren för missionen, Mr. D. Fraser, som höll ett möte, hvilket var ägnadt att väcka missonsintresse hos unga män. På detta möte styrktes min tro, att jag skulle blifva Guds vittne bland hedningarna, men ännu var jag mycket oviss, och min bön om att få veta Guds vilja blef allt ifrigare. Jag flyttade därefter till Uppsala, i hvars K. F. U. M. jag inskrefs såsom medlem. Gjorde bekantskap med några missionsvänner därstädes och bildade en liten missionskrets efter samma mönster som den i Stockholm. Min bön var fortfarande densamma: »Herre, visa mig din vilja!» Denna bön besvarade Gud på ett missionsmöte, som var anordnadt på K. F. U. M. i febr. 1897. Här blef jag fullt viss om Guds vilja, att jag skulle gå ut såsom missionär till hedningarna, och särskildt lade Herren Kinas millioner på mitt hjärta. Jag bidade Guds ledning, hvilken han sedan i fortsättningen underbart visat mig.»

E. O. Beinhoff.

Läsåret 1897—1898 genomgick Beinhoff 2:dra klassen i Svenska Missionsförbundets missionsskola, och på hösten 1898 reste han till Glasgow, och har han därstädes genomgått en 2-årig kurs på Mr. John Anderssons »Bible Training Institute». Hösten 1900 erhöll han af sällskapet »Glasgow Seamens Friend Society» anställning såsom sjömansmissionär att verka bland skandinavierna, som besöka Glasgow, hvilken anställning han lämnade i sept. detta år för att utgå till Kina. Efter aflägganden af den engelska studentexamen inskrefs han förliden vår i medicinska fakulteten vid universitetet i Glasgow. Det var nämligen hans mening att studera medicin, medan han väntade på att dörrarna till Kina skulle öppnas. Beinhoff, som utgår såsom representant för K. F. U. M:s missionskretsar, har under hösten besökt flera af K. F. U M.-föreningarna, där sådana kretsar finnas, för att väcka och stärka intresset för missionen hos medlemmarna. Må Herren göra vår unge broder till välsignelse bland kineserna!

* Det var på K. F. U. M. i Stockholm.

Paul Langhans karta öfver Ost-Asien.

Pris 1 krona.

Vi bedja få fästa missionsvännernas uppmärksamhet på denna karta, som är synnerligt väl utförd och lämpar sig att rådfråga vid studerandet af såväl missions- som politiska förhållanden. Flere intressanta bikartor samt statistiska uppgifter öka kartans värde.

I Stockholm expedieras kartan från C. A. V. Lundholms förlag.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor*, Tranås.
* H. DILLNER, *kapten*, Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor*, Stockholm.
* A. HYLANDER, *pastor*, Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare*, Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör*, Helsingborg.
* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.* AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA». STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under November månad 1901.

N:o		Kr.	Ö.
1186.	K. E., Bennebol, Knutby	25:	—
1187.	Syföreningen i Kasimirsborg, Gamleby, gen. A. S.	15:	—
1188.	P., Jädra, Enköping	5:	—
1189.	M. Es., Tullsta, Sysslebäck	20:	—
1191.	S. J., Svärdskullen, Daretorp, Tidaholm	5:	—
1192.	H. H., Wist, Linköping	10:	—
1193.	O. N. från N. Degerfors mfg: kollekt	16:	—
1194.	Från Arbetsfören. i Torsåker gen. A. J. P.	35:	—
1195.	A. S., Stockholm	23:	10
1196.	O. G. K., Lid, Bjurbäck	5:	—
1197.	Onämnd missionsvän gen. L. O., Björkö	100:	—
1198.	H. B., Malmö	10:	—
1199.	B., Stockholm	10:	—
1200.	G. R.	5:	—
1201.	K. R.	20:	—
1202.	Till M. Harms underhåll fr. El. Gust. fonden gen. K. M. A.	50:	—
1203.	A. D., Jönköping	10:	—
1204.	Kollekt i Lekeryds kyrka gen. H.	27:	57
1205.	D:o i Forserum	16:	—
1206.	G. i Svartorps prästgård	1:	01
1207.	Småflickorna d:o	—:	52
1208.	E., Jkpg gen. P.	10:	—
1209.	St. Mölarps föreför. gen. G. J.	50:	—
1210.	Säby mfg gen. d:o	65:	—
1211.	Haddåsens mfg gen. C. A. J., L:a Smedstorp	10:	—
1212.	Kollekt med. från Huskvarna gen. N. O.	65:	—
1213.	Jungfrufören. i Huskvarna gen. S. S.	50:	—
1214.	C. G. H., Kustdala	100:	—
1215.	Ur en syföreningss sparbössa gen. L. H., Norrköping	63:	—
1216.	M. O:s Kinabössa gen. d:o	6:	20
1217.	Missionsmedel gen. d:o	4:	90
1218.	Fru A. gen. d:o	25:	—
1219.	Tillskott	—	90
1220.	Fyra flickor i Kettilstorp gen. E. B.	25:	—
1221.	K. F. U. M., Bollnäs, gen. S. S.	5:	82
1222.	K. F. U. K., Limhamn, gen. F. P.	24:	50
1223.	Virbo missionshus kollekt gen. J. P. J.	12:	—
1224.	Betels Barn mfg Malmö, för Ch'engt'ais underh. gen. E. R.	45:	—
1225.	Onämnda fr. B—p	100:	—
1226.	Kollekt i Björkviks skolhus $^{30}/_{10}$ M. K.	9:	21
1227.	D:o i Snarås $^{2}/_{11}$ gen. d:o	7:	86
1228.	D:o i Baggetorp $^{2}/_{11}$	8:	79
1229.	D:o i Krogstorp $^{4}/_{11}$	8:	07
1230.	D:o i Baggetorp $^{6}/_{11}$	8:	63
1231.	D:o i Snarås $^{8}/_{11}$	12:	44
1234.	Telegrafisternas mfg gen. K. M. A.	60:	—
1235.	Västra Hargs ungdomsfören. gen. V. P.	10:	—
1236.	Krogstorps o. Sulegångs mfg gen. A. J.	15:	—
1237.	Sparbössemedel fr. K. F. U. M.	19:	59
1238.	P. E., Söder	10:	—
1239.	Kollekt i Wallstorp & Oringe gen. v. M.	30:	—
1240.	N. J., Eksjö	2:	—
	Transport kr.	1,273:	11
1241.	Kollekt i Ryds missionshus	4:	90
1242.	Skolbarn i Adelöf	6:	—
1243.	Onämnd i d:o	5:	—
1244.	En skördefest i Lindesberg gen. A. A.	41:	57
1245.	Säby norra mfg gen. G. A., Ödesjö	75:	—
1246.	Bjurbäcks mfg gen. L. F. H.	15:	—
1247.	L. B., Cannes	5:	—
	Summa kr.	1,423:	58

Till de hungrande:

1190.	K. O., Sjöändan, Kristinehamn gen. F. N.	1500:	—
1232.	C. B., Askersund	7:	—
1233.	Red. af Hemvännen, Mariehamn	4:	—
	Summa kr.	1511:	—

Till Missionshemmet:

En ost från v. M., Örringe, Flemsyd.
Diverse möbler från H. Ö., Stockholm.

Med varmt tack till alla gifvare.

Ty såsom deras lott är, som drogo med i striden, sådan skall ock deras lott vara, som hafva stannat vid trossen. De skola dela lika.

Sparbössor till insamling af medel för »Svenska Missionen i Kina» erhålles gratis från Missionsexpeditionen, då begäran därom göres. Adress: Lästmakaregatan 30. *Stockholm.*

* * *

Missionsfest hålles i kyrkan vid Floragatan trettondag jul kl. 6 e. m., då de för 1901 utlämnade sparbössorna indragas och nya för 1902 utdelas. Vi bedja de vänner i Stockholm, hvilka innehafva sparbössor för S. M. K., att då göra utbyte.

* * *

Andaktsstunder vid försäljningen *den 6 dec.* i Landtbruksakademiens lokal, Mästersamuelsgatan 47, 2 tr. Kl. $^{1}/_{2}$ 11 f. m. missionär August Berg, kl. 1 middagen missionär E. Folke, kl 6 e. m. missionärerna Bergling och Linder (skioptikonbilder). Sång af Bruksprofessor J. Hedengren.

* * *

Underrättelse ingår, just som tidningen skall läggas i press, att våra systrar, som under sommaren visitus i Kuling, den 22 okt. voro i Hankow på väg till vara stationer i nor.

Bref från br. *Blom*, daterad den 3:e nov. och afsänd från Penang meddelar, att resan ditintill gått lyckligt.